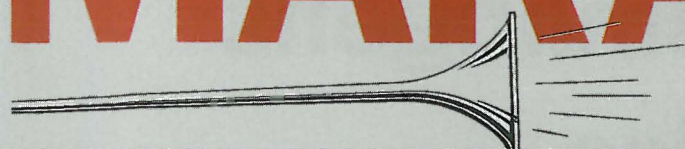

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Tema: **Lärjungaskap**

Jesus sa: Om någon vill följa mig skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig. Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det.

(Matt 16:24-25)

Församlingsliv!

-Livet, det måste vara detta: Gån fördenskull ut och gör alla folk till mina lärjungar!

Reportage från storfamiljen på Dal i Norge, s. 16-21

Bilden: Lill Hafsaahl från Pilgrimsfolket i Norge vittnar på ett torgmöte i Oslo.

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Församlingens kallelse* 2**PREDIKAN***Kallelse till sant lärjungaskap* 4**REPORTAGE & INTERVJU***Från militärpolis till evangelist* 14*Församlingsliv!* 16*Den som vill följa efter mig...* 25**MISSION***Fröjd i Herren är vår starkhet* 8*En glimt från Sântoma* 21**ARTIKLAR***Ropet från himlen* 10*Vårt behov: Gudsgemenskap* 22*Babylons sköka - del 3* 26**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael & Paulus Eliasson, Einar Lindroos, Theresia & Bernardo Vidén, Kenneth Myrvold, Barbro Schröder, Emanuel Johansson & Igor Serov****ADRESS**Bällstavägen 100
Box 201 34, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39**INTERNET**Hemsida: www.maranata.se
E-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.**TRYCK****BMC Tryck & Förlag**
Bromma 2005

ISSN 1404-6474

Tidningen **MARANATA!** utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.**©MARANATA!**För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Församlingens kallelse

MARANATAFÖRSAMLINGENS första årtionde kännetecknades av stora och stormiga möten, hänförelse, frigörelse. Dess föreståndare **Arne Imsen** skrev i boken *Fruktad Frihet* om denna tid, och betonade vikten av kampen för den fria församlingen och dess målsättning:

Väckelsekristendomens mest framträdande kännetecken är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppen förlorar helt sin betydelse då evigheten genom Andens förmedling strålar fram som en levande och gripbar verklighet. I denna verklighetsnära kristendom förkroppsligas det övernaturliga i församlingsgemenskapen. Livet får enkla, direkta och personliga uttrycksformer. Organisation blir oväsentlig eller helt överflödigt. Det är då tyngdagens religiösa motsvarighet dragit ner kristendomen på föreningsplanet, kopulationen med inomvärldsliga stormakter blir möjlig, och organ födes fram, ur vilka prästhierarki och ämbetskyrka emanerar.

I KAMPEN FÖR DEN fria församlingen, tog Maranataförsamlingen steg som blev avgörande för möjligheterna att fritt arbeta och verka. När församlingen i början av sjuttioalet erbjöds att hyra Johannelund, fastigheten som varit Evangeliska Fosterlandsstiftelsens missionsinstitut i Bromma, flyttade föreståndaren Arne Imsen dit tillsammans med familjen och en grupp som upplevde att församlingen var livet. Han sade upp sin predikantlön och kämpade tillsammans med trossyskonen för att skapa möjligheter till gemensam försörjning.

I en tid då frikyrka och statskyrka smälte samman i ekumeniska strävanden för anseende och inflytande i samhället, samt iver att få statliga subventioner för att lättvindigt lösa finansieringen av sin verksamhet, kämpade syskonen i Maranataförsamlingen för att hitta möjligheter att starta egna företag och försörja sig; fria från de krav som via fackföreningar och tjänsteorganisationer ställs på samhällsmedborgarna.

Att fransäga sig personliga favörer, karriär och materiell vinning, för att i ett sant brödraskap arbeta tillsammans, ger inte inflytande i samhället, men glädje i tjänsten för varandra, frid med Gud och gott samvete. Den urkristna församlingens mönsterbild blev en sporrande utmaning, och hoppet om Jesu tillkommelse skymdes inte av materiella intressen.

**Att fransäga sig
personliga favörer,
karriär och materiell
vinning, för att i
ett sant brödraskap
arbeta tillsammans,
ger inte inflytande i
samhället, men glädje
i tjänsten för varandra,
frid med Gud
och gott samvete.**

Den för församlingen helt livsviktiga konsekvensen av att avsäga sig statliga bidrag, var friheten att förkunna Guds Ord utan att frestas till själv censur.

När nya antikristliga lagar fördes fram i riksdagen, protesterade församlingen aktivt på olika sätt. Vid ekumeniska möten, konferenser och predikantveckor stod en skara oförtrutet kämpande maranatavittnen utanför och delade ut tidningen *Midnattsropet* och foldrar med påminnelser om vad våra andliga fäder och pionjärer kämpat och lidit för: Flytta inte ramar! Följ mönsterbilden! Gå inte i ok med världen! Ge inte efter för skökoväsen och allianssträvanden!

SAMHÄLLSUTVECKLINGEN med allt mera kläfnigra ingrepp i familjelivet, gjorde att en rad föräldrar valde att ta sina barn ur de statliga skolorna och börja

med hemundervisning. Vad det initiativet betytt för församlingen och samhället, har vi nog ännu inte sett klart, men helt visst är att liksom Daniel genom att inte orena sig med konungens mat och vin bevarades och kunde förmedla himmelns budskap till både sin generation och vår, så kan också en liten grupp i vår tid, som bevarar identiteten och integriteten, bli räddad.

Den som proklamerar sin eviga bestämmelse i liv och lära, får i motsvarande grad som han levit i trohet mot sin himmelska syn, uppleva främlingskap och martyrium i tiden, men blir räddad som art och förenas med sitt ursprung, sin skapare och himmelske brudgum.

Ären har gått. Dessa små glimtar från Maranataförsamlingens historia, har presenterats för att påminna om att andra har kämpat och vi fått gå in i deras arbete.

Medan församlingen kämpat för att i livsstil och lära vara ett sant maranatafolk, har utvecklingen i samhälle och kristenhet accelererat på ett förödande sätt.

DEN FRIA abortlagstiftningen har i vårt land medfört en skrämmande statistik. Under 2002 gjordes 33.363 aborter, varav 6.503 var tonårsaborter. Och tonårsaborter fortsätter att öka. Enligt WHO är det just svenska unga kvinnor som toppar statistiken inom EU att välja abort när de blir oönskat gravida.

Antidiskrimineringslagen, partnerskapslagen och den vidgade rätten för homosexuella till statligt och kyrkligt erkännande gör att den homosexuella rörelsen går allt längre i sina fräcka krav på att bilda fullvärdiga familjer.

Sedan lagen om registrerat partnerskap trädde i kraft 1 januari detta år, så är förvirringen omkring familjestatus total. Nu ska genom den svenska sjukförsäkringens försorg lesbiska par få inseminera spermier från en okänd fader, och barnet som föds får registreras med två mödrar! Med det osmakliga argumentet "barnens bästa" talar framstående politiker opportunistiskt för de homosexuellas krav. Det verkar som om de folkvalda i vårt land har slutat att ta sitt ansvar att kanalisera sina väljares önskningar och ideal. Man får svårt att värja sig för misstanken att de anpassar sig till dem som skriker högst. Är det för att så bekvämt som möjligt få så mycket förmåner som möjligt?

Nu höjs röster för att hejda kloaken av pornografi på internet. Härondagen

deklarerade justitieministern att han vill granska möjligheten att lagstifta ett förbud mot att titta på barnpornografi på internet. Det är klart att många trött höjer på ögonbrynen. Redan när man kriminaliserade innehavet av barnpornografi var det svårt att förstå hur det skulle fungera.

Visst är det behjärtansvärt att försöka protestera mot kommersialiseringen av perversiteter. Men samtidigt tvingar man skolor att öppna för sexualupplysning som gränsar till våldtäkt på barnasinnen, och modeskapare, popkulturen, filmindustrin, böcker - allt bidrar till att mana fram just de drifter man nu tappat möjlighet att kontrollera.

Förkunnelse måste vara mer än ord. De människor som inte tror, ska i de kristnas livsföring och gemenskap kunna ana den himmelska tidsålderns krafter.

För några år sedan försökte en annan minister myndigt förklara att vuxenvärlden måste säga ifrån, när en grupp ynglingar i Södertälje satt i system att våldta unga flickor i sin skola. Ska vuxenvärlden säga ifrån?! När man lagstiftat bort den naturliga rätt och skyldighet föräldrar har att fostra sina egna barn! Nu är det alltså dags att lagstifta mot följdverkningar av de lagar som under de trettio senaste åren i grund fördärvat familj och samhälle.

Naturligtvis löser man inga problem genom att raljera över eländet. Finns det någon möjlighet att leva rätt och sunt när hela samhällsmiljön är förvänd och man på många sätt lyfter fram naturvidrig livsstil som acceptabel och rekommendabel norm?

I DETTA NUMMER av tidningen Maranata! har vi gett stort utrymme åt förkunnelse och reportage om den urkristna församlingsmodellen. Människans enda hopp är Jesus Kristus. I vårt nyhedniska land är det inte lätt att tala om Jesus. Fastän människor i allmänhet är mycket okunniga när det gäller kristen tro, så har de flesta en fördömsfullt ne-

gativ inställning. Vad man än säger, blir det gärna förvrängt och missuppfattat. Vi har ett färskt exempel i hur pastor Åke Greens väckelsepredikan uppfattades, fastän han klart förkunnade frälsningens väg!

Förkunnelse måste vara mer än ord. Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, läser vi i Johannes-prologen. När Jesus gick här på jorden och gjorde väl och hjälpte alla, så insåg även hans fiender att han var från Gud: "Rabbi, vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare, ty ingen kan göra sådana tecken som du gör, om inte Gud är med honom." När Jesus efter uppståndelsen tog avsked av sina lärjungar, lovade han sända Hjälparen, den helige Ande, så att de som pånyttfödda kristna skulle fungera som himmelska ambassadörer.

FÖRSAMLINGENS KALLELSE är att vara en stad på berget. Staden på berget är omgärdad av murar som skyddar dess invånare för vilddjur och fientliga attacker. Staden på berget är upplyst, den vägleder vilsna vandrare. De människor som inte tror, ska i de kristnas livsföring och gemenskap kunna ana den himmelska tidsålderns krafter. "Att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern." Så skriver Jakob i sitt brev, och manar ihärdigt församlingen att genom sin livsstil vinna människor.

NYHETSRAPPORTER OCH samhällsutvecklingen talar sitt entydiga språk för den som är andligt vaken: Vi lever i ändens tid. Snart finns inte längre någon möjlighet att verka, och nådens tid är slut. Det är en utmaning för varje levande kristen att utan fruktan för martyriet proklamera frälsningens väg. Snart blåses striden av, och Jesus hämtar dem som hör honom till. Det gäller att ha medborgarskapet och identiteten klar! ■

**Stina
Fridolfsson**

Predikan av
Robin Widén

Från lärjunga-
dagar i febr. 2005

Kallelse till sant LÄRJUNGASKAP

Två ämbeten i Skriften kan appliceras i den troendes liv. Jesus Kristus har kallat alla troende till dessa funktioner - den prästerliga och den konungsliga.

Det prästerliga - att bära människor till Gud och det konungsliga - bära Kristus ut till människorna.

Våra liv måste inordnas under en herre. Vare sig vi vill eller inte kommer vi att tjäna någon herre. Det liv vi inriktar oss på blir under en mantel som kanske inte alls har med Guds rike att göra. Vi formar våra liv, gör upp planer och drömmar på det sätt vi själva finner bäst, samtidigt som vi vill ha lite av Jesus också i våra liv. Det blir ett slags kluvenhet liv och så fortsätter det. Vi planerar för oss själva, för vårt liv, gör upp planer och drömmar om en framtid där allt tillrättalagt och väl ordnat.

Vare sig vi vill eller inte tjänar vi under en herre - är det denna världens Gud är

det inte under Jesus Kristus och de anpråk han har. Han kallar och vi måste själva besluta. Han kallar oss, inte för en punktuell insats, hans kallelse är evig och av evigt värde. Den är inte kort och flyktig som vårt liv och vår stress och slit i tiden är. Vi gör upp våra flyktiga, tillfälliga planer och kommer till korta, men hans kallelse bär evigheten i sig och vårt val ett avgörande val som bär evighetens prägel och tar hela livet, all kraft och håg i anspråk. Jag lyckönskar den som säger ja till himmelens Gud som Konung och Herre över sitt liv!

Det förutsätter total omvändelse, en total kapitulation - det är eviga, himmelska värden som står på spel och är därför vårt hjärtas hela JA till den som gett kallelsen. Den prästerliga och den konungsliga funktionen... Gud lägger ner i ditt hjärta, nöd för människor i din omgivning, det blir en rörelse från dig själv och rakt in till Guds hjärta. Vill du bejaka den kallelsen, säga ja, till vad Jesus anvisar och kapitulera inför honom

genom att säga: "Här är jag!"

Du vill föra människor in i Guds närhet, "fräls grannarna, mina barn, fräls mina närmaste..." Ett nådens ögonblick till frälsning. Först börjar det prästerliga ämbetet, att föra människor till Gud, sedan följer det konungsliga.

Vad önskar man se i ditt och mitt liv? Människor behöver se Jesus Kristus, måste få se honom gestaltad i våra liv. Det är att bära Konungen ut till folket och du själv är ett vittnesbörd. Du har varit tillsammans med, umgåtts med Någon, det är påtagligt och märks så tydligt.

Hjärtats föresats och längtan har drivit oss mot centrum - närmare Gud. "Fader, lär mig bedja ske din vilja," det är ingen självisk bön. Lär mig bedja, ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden.

Vad vill Gud? Han vill frälsa, rycka människor ut ur religiositet, ur misär, ur ångest, förtvivlan och mörker. Det vill Gud, men då måste du bli en präst enligt Skriftens eget ord.

När var du inför honom senast, när

drevs du in i bönekammaren, in i umgänget med den evige? Han som är evig har kallat oss med en helig kallelse till ett sant lärjungaskap. När var du inför tronen sist, när var du med ditt liv inför Gud? Vi måste frälsas från allt som binder och vill fånga oss i tiden och behöver vara inför honom för att få kraft, smörjelse och ordination.

Det finns mycket som vill hindra oss i den sant prästerliga funktionen att bedja och att bedja människor loss. Att bedja i smörjelse så det också blir kraft att kunna gå ut med Herrens budskap.

När Jesus Kristus är konung och Herre blir Han synliggjord i våra liv. Det är en evig kallelse, det jordiska är kort och ovaraktigt. Där vår skatt är kommer också vårt hjärta att vara. Alla är vi samlare, men det är viktigt *hur* vi samlar. Vi samlar för evigheten, samlar skatter i himmelen.

Vi köper, måste köpa för att klara av att leva och vi strävar hårt. Vi ska ha mat och kläder och vi arbetar hårt. Det står att vi ska köpa tiden, att vi ska köpa olja. Köpa - för att det inte ska fattas något. Köpa tid och vi ska också köpa olja, för det inte ska fattas något när brudgummen signalerar med en överängels röst och Guds basun. Då är det för sent att börja köpa. Vi ska köpa olja, köpa tiden och tillfällena. Vi kan handla; men ibland finns det saker som tar överhanden. Det materiella, timliga eller jordiska tar så mycket plats att vi glömmer det himmelska.

Gud vill frälsa. Då måste vi komma in i den prästerliga funktionen - först och främst för att få olja, att bedja människor fram till Golgata kors. Men då måste vi själva kapitulera inför korset, inför den himmelska kallelsen och ge upp vårt eget liv. Gud vet vad vi behöver, vad jag behöver äta, vad jag behöver klä mig med. Men; "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt det andra tillfalla eder", säger Jesus Kristus.

Fångad av materialism

Tiden är full av ismer som vill fånga upp oss - religiösa såväl som politiska. Det är många ismer som strävar och jagar medan man ger sitt liv i föreningar eller politiska grupperingar av olika slag. Vi kan avsky det ena och så kanske falla i det andra.

Kommunism är förskräckligt, men så har vi fångats upp av nåt ännu värre och det är materialismen. Där vill vi gärna ha med något av Guds namn och lite av

Herren Jesus Kristus. Då blir man kluven och materialismen verkar fördummande och förslöande så att man bara ser det jordiska och timliga och jagar livet igenom mot fel mål. Jesus Kristus har kallat oss och det är hans stämman som säger: Kom till mig!

Tänk om alla ismer i våra liv fick en riktig knäck - så vi förstår att de inte har något bestående värde. Att höra Hans röst är det som består och har evigt värde. Han säger: "Kom till mig och du ska

Vi måste frälsas från allt som binder och vill fånga oss i tiden och behöver vara inför honom för att få kraft, smörjelse och ordination.

finna ro - för din själ, vilja, håg, för din person - för allt! "Kom till mig!"

Det finns en barriär - ett hinder; syndens makt. Men Jesus säger: Kom till mig, lär av mig, mitt ok är mildt och min börda är lätt. Vi tyngs av ok, av bördor av det ena eller andra slaget. Men det är inte utan kors, för utan korset ingen uppståndelsekraft. I korset finns en bärande kraft som kan lyfta oss upp ur varje situation och trångmål så att vi kan se att det är Guds rike och hans rättfärdighet det gäller.

Gud vill leda dig att förstå att du är präst. Också i Uppenbarelseboken möter vi detta: "Han har gjort oss och icke vi själva till konungar och präster åt sin Gud".

När himmelen vill föra fram något nytt i tiden, när det nya, det verkliga i Jesus Kristus kommer, börjar han med en man som är annorlunda, totalt väsensfrämmande för allt vad kultur och religiositet heter. Gud tar ut Johannes och han begynner redan i moderlivet.

Redan i moderlivet bestämde Gud om dig och mig. "Jag har satt dig", sade han till Jeremia, "till en profet för folken och jag tog ut dig och nämnde dig vid namn redan i moderlivet". O, att vårt liv kunde få komma in i den rätta färan och strömmen. Vi får lägga ner allt inför honom som har kallat oss med en himmelsk kallelse, lägga ner inför denne som sagt: JAG ÄR!

Gud förberedde denne Johannes. Om vi ser på hans yttre börjar man fundera. Vad är nu detta, allt verkar så motsägelsefullt och störande för den naturliga människan. Johannes rör sig inte där andra rör sig, han är inte där andra är. Ska vi komma nära Gud får vi börja röra oss där Gud är, där han kallar oss och där himlen är öppen.

Du kanske bör tas åt sidan, avskilja dig för att höra honom. Hela livet kanske är inrutat i vad andra människor, grannar, vänner och andra, hur de gör, lever och umgås. Men bli ensam med Gud. Allt det mänskliga måste rensas ut. Man kan göra rätta val - och vad är det rätta valet? Det är att lyda Gud, höra hans röst och lyda hans kallelse.

Johannes var av Levi stam - inte präst, utan nasir. Det ordinerade prästerskapet åt av det som kom från offren eller av bröden som bakades på ett speciellt sätt, medan Johannes mat var vildhonung och gräshoppor.

Gud ville bana väg för något helt nytt.

Han tog en man och satte honom åt sidan. Han var inte klädd som andra. På alla plan var det ett utanförskap. Hans kläder var inte av kamelskinn, de var av kamelhår. Inte ens skinnen fick Johannes använda. Kamelskinn hade man kanske accepterat, det hade sett tufft ut. Kamelen är, som korpen, ett orent djur. Kläder av kamelhår måste Johannes bära. Det var en sorg och nöd efter Guds sinne - "Fräls ditt folk!"

Sätt dig i rörelse med ditt liv, men rör dig i rätt riktning, rör dig intill Guds tron, närmare Guds hjärta för att få smörjelse och ordination. Vem hade gett rekommendationsbrevet? Var hade Johannes fått det ifrån? När vi ska söka en tjänst i tiden, då vill vi ha ett brev; "han har uppfört sig väl, varit duglig och bra i alla avseenden..." osv.

Det är inga brev i tiden vi åberopar när vi söker honom som kallat oss och vårt liv blir en prästfunktion. När bad du sist för din frälsning, ditt kall som han lade ner redan i moderlivet? När bad du att få komma in i hans vilja med ditt liv, när bad du att få se människor vid Golgata?

Jag riktar frågan med skärpa mot mig själv, mot mitt eget liv, mot min håg och mitt hjärta, för Gud känner varje hjärta och han vet vad som bor däri och han vet vad hjärtat är fullt av. När bad du, när gick du inför tronen i den prästerliga funktionen? Utan att den fungerar faller den konungsliga – det finns ingen Kristus att bära fram till folket.

Gud hade begynt ett verk i Johannes liv. Det heter om honom: "Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel kring sina länder, hans mat var gräshoppor och vildhonung..." Det var inget av det som tillhörde det prästerliga, traditionella, det som skulle ges akt på. Men det var inför Gud, inför honom han skulle tjäna som nasir och bereda vägen för Messias.

Det står så här: "Från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten omkring Jordan gick då folket ut till honom". Var det Johannes som drog dem ut? Vilken dragningskraft var det som gjorde att man gick ut, lämnade allt och började sätta sig i rörelse? Vem hade kallat, vad var det som gjorde att de drogs med, att de gick ut för att se. Det var inte Johannes de först och främst ville möta, det var Johannes Gud - honom ville de se.

Det var annorlunda, inte som det brukade vara, inte på platser där man

Om Ordet får gestaltas i oss och våra liv inriktas i det sant prästerliga så vi kapitulerar, närmar oss Gud, då får människan möta Gud och umgås med honom. Då har vi nånting att bära fram inför vår nästa.

vanligen hade sammankomster eller festhögtider. Nu var mötesplatsen i öknen. Man mötte en vilde i kamelhår och lädergördel, allt verkade så främmande. Men Johannes hade varit med Gud. Det finns en magnetism där Gud är och då han får tag i ett hjärta är det rörelse - en rörelse mot Golgata. Om Ordet får gestaltas i oss och våra liv inriktas i det sant prästerliga så vi kapitulerar, närmar oss Gud, då får människan möta Gud och umgås med honom. Då har vi nånting att bära fram inför vår nästa. Det går aldrig att komma med mänsklig utrustning, inte heller med någon annans ordination. Men har du varit nära Guds hjärta finns en dragningskraft att bedja människor loss, bedja dem till frälsning genom att föra dem till Golgata.

-Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om sina länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung. Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten omkring Jordan gick då folket ut till honom. (Matt 3:4-5)

Två versar, men de rymmer så oerhört mycket. Människan söker gamla testamentets attribut och vill föra in det i gudstjänsten och idag har vi en kyrka med alla dess försök att införa gamla testamentets funktioner in på ett nytestamentligt liv. Så har vi kyrkor med symboler, kors, dopfunt, med all rekvisita som nu tillhör skuggorna. När Gud ville föra fram Jesus Kristus, brudgummen, då vänder han upp och ner allt som var brukligt och vedertaget.

Johannes hade varit inför Gud, människorna kom, lyssnade gjorde bättring. Också kvinnan i Samaria hade sina religiösa spösmål. Jesus talade med henne och det var ett viktigt samtal.

"Den dag kommer då det varken är på detta berg eller i Jerusalem som man ska tillbedja", var Jesu bud till den samaritiska kvinnan och fortsatte, "Gud vill ha människor som tillbeder honom i ande och sanning".

Tänk om människan kunde bli befriad

ifrån all rekvisita som inte hör ett sant lärjungaskap och gudsliv till. Fann man något tempel eller bönerum i vildmarken? "Människorna ska av hjärtat tillbedja Gud..." Jag tror det fanns en himmelsk närvaro i öknen. Gud var där och han var med sin tjänare som hade förstått den prästerliga funktionen. Han hade lyssnat, hört och gått. Uppgiften var att förbereda Messias ankomst, vara rösten av en som ropar i öknen.

Inget religiöst attribut

Vem tjänar vi, vem är Herre i våra liv? Det syns ganska snart hur det är med vår prästerliga funktion och ämbete. "Han har gjort oss till konungar och präster åt sin Gud." Det behövs inte något religiöst attribut, det fanns inget av det hos Johannes. Ingenting tilltalade, varken ögonens eller köttets begärelse som gärna vill vara med och tjäna Gud. Öppnar man för de själiska krafterna då har man snart influerats av främmande krafter som tilltalar och när det yttre. Köttet vill också vara med och tjäna Gud, och hjälper gärna människan i försöken att med egna ansträngningar göra Guds vilja.

Hos Johannes fanns inget av yttre attribut, men det står att människor kom, man gick ut, drogs ut för att höra honom. Det som mötte var fel för den religiösa människan... Platsen var inte Jerusalem, inte de samlingsplatser där man vanligtvis firade gudstjänst. Öknen, vildmarken var den plats man kom tillsammans på. Ryktet gick ut, Guds rike är nära. Guds rike är invärtes i oss, det förvandlar, förnyar, försonar med himmelens Gud. Men det krävs en radikal omvändelse.

Omvänd er, sök Guds rike! Människor bereddes för att möta Jesus. Han kan ta hand om vårt sinne, vår vilja och förändra hjärtats föresats. Jag vill följa Jesus, vara ledd av honom. Det finns inga reträttplaner, jag vill tjäna Jesus, följa honom den korta tid som är kvar. Den som är konung i vårt liv avslöjas i våra attityder. Attityder inför konungen, inför människorna, inför syskonen. Vi kanske förfuskats i vår prästerliga funktion, mycket har gått till spillo och raserats, kommit i oordning eller otakt därför att vi inte riktigt förstått den prästerliga funktionen. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet!"

Hans börda är lätt, men vi tyngs av andra bördor. Vi är på ett stormigt hav och mitt i detta inferno kommer han till oss genom allt det upprörda. Det bekom-

mer honom inte, Jesus går på vattnet... Han sa: "Var stilla" och stormen tystnade och havet blev lugnt! Kanske blir du förskräckt över det sätt han kommer till dig på, men han är konung och Herre, möter mitt i turbulens och svårigheter och du får ro för din själ.

Jesus sa: "Gå" och de onda andarna for in i svinhjorden på Jesu ord och efter sin egen bön. Jesus sa också: "Gå för den skull ut, gör alla folk till lärjungar, döpande dem i Fadern, Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag befallt er. Och se jag är med er alla dagar."

Alla dagar! Har du varit inför Guds anikte, varit inför den evige som kallat med en evig kallelse. Har du sagt ja, är det ett evigt ja. Han vill föra dig fram, bära och forma, vara med dig alla dagar. Han är konung i ditt liv. När det prästerliga och konungsliga vacklar då har Gud det profetiska i beredskap.

När också det profetiska vacklar då har Gud en annan utväg - nasirater som omtalas i 4 Mos 6. "Den som vill, vare sig det är man eller kvinna..." I alla situationer har Gud en utväg. Vad vill han? Han vill frälsning, förlossning och befrielse. Vill du vara med? Församlingen i nya testamentet ska vara och leva i ett sant nasirat.

Ni är världens ljus och jordens salt, sa Jesus till lärjungarna. Ni *är*. Försök inte att bli, ni är som ett resultat att vi sagt ja till Gud omvänt er och kapitulerat inför ordet vid Golgata till frälsning och befrielse. Ni är, därför att den som har kallat *är* det eviga förblivandet, är oföränderlig, frälsande. Sök först Guds rike och hans rättfärdighet. Det prästerliga ämbetet - bära människor till Gud. Låt oss be om smörjelse för att bära ut konungen till människorna, till de som sargas och plågas - det konungsliga ämbetet!

Till oss var och en har Gud sagt: Gå, sätt er i rörelse. Gå, jag är med, jag är konung, den som tagit mig an dig, jag är den som förlossat dig och vårdar mig om dig. Människor dras till den som umgåtts med Gud, varit inför tronen. Guds vilja är klar och manifesterad i att Jesus Kristus själv är huvudet för församlingen som är hans verktyg i tiden. Lärjungarna, de pånyttfödda troende, är lemmar i församlingskroppen, varandra till tjänst och med målet att göra de heliga skickliga för det verk Jesus kallat till - att gå ut i hela världen och göra människor till lärjungar. ■

Låt din vilja ske...

Tömd på mitt eget, min längtan nu är

Att alltid, min Frälsare, vara Dig när.

När nöden är stor och lidandet tär

Din nåd Du bevisar och vägen mig lär.

Min egen strävan för mig ej fram

Jag böjer mig djupt invid korsets stam

Och låter mig renas av Jesus, Guds Lamm.

Åter med frimodig blick jag kan se -

Åter mitt hjärta älskar att be:

"Hur än framtidens väg skall sig te

Så led mig Du, Herre, låt Din vilja ske."

- Ulla Johansson

Fröjd i Herren är vår starkhet!

Karin Vidén berättar från arbetet i Dominikanska Republiken

Vi är nu inne i mars månad och den tropiska värmen har åter börjat göra sig påmind här i Dominikanska Republiken.

Landet har helt nyligen firat sin nationaldag och karnevalerna avlöser varandra från stad till stad och från by till by. Folk festar och dricker sprit som aldrig förr och under påsken hör det till den folkliga dominikanska traditionen att fira helgen vid playan och njuta av sol och hav, vilket också tyvärr medför väldigt många drunks- och trafikolyckor varje år p.g.a. det myckna supandet. De mer troende och trogna katolikerna stannar dock i stan, där de vallfärdar till katedraler och kapell för att fira sin påsk i mässor och processioner.

Senaste tiden har vi haft en del av våra möten hemma hos församlingens syskon här i Las Palmas. Vi har samlats i trånga gränder och på smala gångbanor, eftersom hemmen knappt inte rymmer fler än de som bor där, och syskonen har frimodigt vittnat och sjungit om sin frälsare Jesus Kristus inför släktingar och grannar.

Nu senast samlades vi på gården hemma hos **Lydia** i La Cañada. Det var den plats vi för några år sedan hade som samlingsplats för alla våra möten och det var där vi lärde känna **Yanet** som också blev frälst där. Yanet har visat sig vara en nyckelperson i gemenskapen som genom sin tidigare fängslade bror ledde oss in i Najayofängelset där vi knöt den första kontakten med fängelseförsamlingen, och som även genom att hon med sin familj flyttade till Palave öppnade vägen in i det området.

Comunidad Maranata har nu hyrt ett hus i Palave och flyttat över skolarbetet dit från ett tidigare provisorium i Yanets

garage. Huset ligger strategiskt bra till utefter huvudgatan som leder genom hela Palave och är mycket lämpat för arbetet. Nya skolbänkar har köpts in och våra lärare **Veronica** och **Maria** har köpt skolkläder, kulramar, rockringar, hopprep och annat till eleverna.

Barnen har tidigare ibland kommit i både smutsiga och trasiga kläder till skolan och i skor som knappt hängit ihop. Nu har varje elev fått tröjor, byxor, strumpor och skor att använda som skolkläder.

Det dagliga skolarbetet bedrivs i husets vardagsrum där stora griffeltavlan nu sitter uppe och ett stort plåtskåp är införskaffat för att förvara material så säkert som möjligt. Ett av de mindre rummen används även det till skola då Veronica undervisar en grupp större flickor i engelska två gånger i veckan. Där hoppas vi också kunna få igång vuxenalfabetisering som vi förstått att det finns stort behov av i Palave.

Ett rum är iordningställt till läkarmot-

tagning, och de läkare vi har till vårt förfogande, **Doris, Severino, Nancy** och **Peña**, kommer förhoppningsvis att ge läkarundersökningar varje lördag med en läkare per gång. Behoven av hjälp är stora i Palave eftersom ingen läkarhjälp finns att få i området, och vi planerar ha den första mottagningen lördagen den 12 mars då vi också inbjuder patienterna att komma till väckelsemöte på kvällen. En grupp av församlingens syskon samlas då som vanligt till möte i Las Palmas medan den andra gruppen satsar i Palave.

En trappa leder upp till husets tak och därifrån ser man de vackra bergen som reser sig upp på andra sidan floden som rinner bara några minuters promenad bort från huset. Förutom bilar och mopeder så är det även många som använder sig av häst som fortskaffningsmedel. När solen sjunker bakom bergen kommer slitna, trötta män ridande hem med sin skörd av frukt och annat från

Artikelförfattaren med en grupp flickor vid ett "symöte".

dagens arbete uppe i bergen, kofösare till häst driver hem korna från betet och ibland kommer ungdomar ridande två och två i full galopp mitt på den asfalterade vägen... mest bara för att ha kul verkar det som.

Fattigdomen är mycket påtaglig i Palave och vi har genom ett av skolbarnen fått anledning att på nära håll se hur miserabelt människor kan ha det. Flickan som heter **Jessica**, övergavs tragiskt av sin mycket unga mor redan som liten och bor hos sin gammelmormor som inte ens klarar ta hand om sig själv och ännu mindre om flickan och sin sjuke man. Hemmet är kaotiskt och förfärligt smutsigt och våra lärare duschar Jessica varje dag eftersom hon kommer väldigt smutsig till skolan, och vakar även över att hennes skolkläder tvättas och hålls rena. Även hemma hos de gamla planerar vi en total sanering av hemmet, väggar behöver målas, husets enda möbler är två fullständigt genomruttna sängar och ska bytas ut och vi stöttar också med matvaror då och då. Som dessa gamla människor med sitt barnbarnsbarn nu lever är under allt människovärde.

I Las Palmas samlas vi dagligen till bönemöte kl 15 och det är gripande se hur av både arbete, ålder och krämpor slitna syskon trotsar gassande sol och hetta och kommer vandrande upp från La Cañada för att dela bönegemenskapen varje dag. Vi dricker kaffe tillsammans, delar med oss av dagens händelser, sjunger, läser bibeln och beder. Dessa stunder av daglig gemenskap är som en ryggrad i hela vårt arbete.

På eftermiddagarna kommer även en del barn och arbetar med sina hemläxor. Många har svårt få koncentration i hemmet och därför står möteslokalen öppen för den som vill. Vi hjälper till med det vi kan, och i lugn och ro ges möjlighet att förklara saker för barnen som de i sin annars otroligt röriga, högljudda och stressiga skolmiljö inte har en chans att ta till sig.

En gång i veckan samlas en grupp flickor till symöte. Det handlar om för närvarande tjugo flickor över tio års ålder och några av dem är även betydligt äldre och redan småbarnsmammor, vilket i sin tur innebär att en leksakslåda med nödvändighet också måste ställas

fram till de små knattarnas stora för-tjusning.

Fantasin släpps verkligen loss då flickorna broderar dukar och alla är så inspirerade och engagerade och tycker att en och en halv timma går alldeles för fort. Genom symötena återknyts kontakten med en del av de ungdomar som tidigare kom till barnmötena men som tycker sig ha vuxit ifrån dem. Några av dem lever ett farligt liv i gängbildningar som ägnar sig åt uteliv till sena kvällar och man lider då man ser dem och undrar hur man ska kunna nå fram till dem.

Kontakten genom broderiet är en stor utmaning och ett böneämne.

På den norra delen av ön ligger turistparadiset Puerto Plata.

Där bor **Charlie**, en haitisk broder i vi haft kontakt med sedan många år till-

Charlie t.h., tillsammans med sina skyddslingar från Haiti. I förgrunden syns dagens rätt.

baka. Första gången vi mötte honom satt han fängslad. Han blev sedermera frälst och då han frigavs åkte Berno med honom hem till Haiti för att se till att han verkligen kom hem till de sina. Efter många turer hit och dit och även många nederlag är nu Charlie bevarad i Kristus och helhjärtat engagerad för att hjälpa de många gatubarn som finns i Puerto Plata.

De hämtas från Haiti av dominikaner, som sedan de lovat den utfattiga haitiska familjen ersättning, sätter grabbarna i arbete som skoputsare, gatuförsäljare, prostituerade mm och tar själva hem den ekonomiska vinsten. Grabbarna får en liten, liten summa pengar som de efter

arbetsdagens slut skralar ihop att köpa ris och bönor för att mätta sina hungriga magar med. Många dämpar hungern genom att sniffa skolim medan andra klarar sig genom att snatta.

Charlie lagar nu mat till dem vissa eftermiddagar i veckan i stora grytor på öppen eld nere vid havs promenaden. Han sparkar fotboll med dem, lär dem cykla på sin gamla cykel, lär dem sånger om Jesus på haitisk kreol som ju också är pojkarnas modersmål.

Han var själv en gång djupt nedgången i sprit och droger men Jesus drog honom upp ur den djupa dyn och nu vill han varna och hjälpa dessa så utsatta grabbar, genom att vittna om sin egen frälsning och leda dem fram till att lära känna Jesus.

För att stötta Charlie i hans arbete har Comunidad Maranata inom kort ett köp av en mobil matvagn klart. Där kan han förvara grytor, matvaror, stolar, bord och annat på nätterna istället för att tvingas frakta allt fram och tillbaka till sin bostad. Vagnen har spis, stekhäll och kyl, och är för övrigt fullt utrustad för att kunna laga mat. Vid dåligt väder under regnperioderna kan grytorna ändå puttra och de haitiska gatupojkarnas magar kan mättas.

Bed till Gud för Charlie i den uppgift han är satt att tjäna. Vi förstår att det ofta kan vara tufft att möta alla dessa problem det handlar om men Herren hjälper den som söker Honom och som räknar med hjälp från höjden.

I skrivande stund har vi glädjande besök från Sverige av makarna Reinold och Margareta Johansson som vid besök i Palave uppmuntrat många barn där med presenter, och till skolans elever överlämnat tandborstar, vilket visade sig vara mycket lägligt eftersom lärarna bara någon dag innan undervisat om tandhygien.

Missionsarbetet i Dominikanska Republiken går vidare steg för steg och det är med stor tacksamhet till Gud och till alla bedjande, offrande vänner från främst Sverige, Norge och Frankrike vi här på plats kan förmedla hoppets evangelium till av synd och orättfärdighet sargade människor.

I allt vårt gemensamma arbete finns en grundton som bär, "fröjd i Herren är vår starkhet". En oförklarlig hemlighet som Herren anförtrött de sina! ■

ROPET FRÅN HIMLEN

Text:
Märta Berg

Han hade varit i de trakterna länge nu. Längre än han räknat med den gången då han kom flyende för sitt liv. Faktum var att det hade förflutit så lång tid sedan den där dagen, då han först slog sig ned vid brunnen i Midjans land, att han numera högst sällan kände någon rädsla att fienderna skulle hitta honom. Så länge hade han levt där att han nästan kände sig höra dit.

Det kanske var så som ordstävets lyder

att tiden läker alla sår. Nej inte riktigt – nog sved det en aning någonstans långt inombords. Av främlingskap. Av längtan. Namnet han gav sin son avslöjade detta. *Gersom* - jag är en främling i ett land som icke är mitt. Han hade funnit en plats att leva på, trots det som hänt. En vacker flicka hade han mött där vid brunnen. Hon hade blivit hans hustru och hos sin svärfar hade han fått anställning. Man måste säga att han hade haft tur.

Men som sagt, många år hade gått till ända och nog föreföll det honom som om han kände den här öknen både utan och innan. Kanske skulle det vara ett trevligt avbrott i monotonin att söka bete för småkreaturen lite längre bort? Med van hand och de välkända lockropen hade han snart omsatt sin tanke i handling. Andra Mosebokens tredje kapitel inleds med orden: "och Mose drev en gång fåren *bortom öknen*."

Det finns ett *bortom* för varje människa. En plats och en sekund som förändrar livet. En tidpunkt och ett rum där ett möte sker. Rummet – d.v.s. platsen – är inte oväsentlig i den meningen att den faktiskt är utvald av Herren. Mose kom till Guds berg, när han den här dagen gick bortom det vanliga. Bibeltextern avslöjar inte varför han gjorde det. Kanske var det bara en s.k. slump, ett infall. Det är ointressant. Det som *är* intressant, det är, att Herren väntade på honom där, det vill alltså säga att det var Gud själv som var initiativtagare till detta möte. Som ingav Mose tanken att gå. Vad var det då som kännetecknade den här mötesplatsen – och som alltid gör det – när Gud och människa möts? Bortom öknen. Smaka på de orden! Känns de inte signifikativa för avskildhet?

I Bibeln talas ofta om öknen och det blir liksom platsen där såväl frestelser och svårigheter som gudsuppenbarelsen tar gestalt. Men här gäller det *bortom öknen*. Det måste betyda att i detta läge är det viktigare än någonsin att det närvarande är distanserat. Gud hade ett synnerligen viktigt ärende till Mose, låt oss slå fast det! Men Gud kunde inte komma till tals någonstans i det vardagliga. Varken hemma i familjen eller på jobbet, för att uttrycka det vardagsnära. Det finns ett *bortom* som väntar. På dig. Himlens Gud är en mästare i att skapa kontakt. Att inge människan tankar som ser ut som tillfälligheter. Att fånga intresset. Mose såg en buske som brann men som inte brann upp. Märkligt, detta måste undersökas! Så suverän han är, himmelens Herre, att fånga våra sinnen! (Minns du kanske varför du gick på ditt första möte? Nyfikenhet?) När Mose såg hur busken brann, då ville han självklart undersöka saken.

Men då ropade Gud!

MOSE! Stanna där du är! Ta av dig skorna! Det är helig mark där du står!

Mötet med Gud blir sällan som vi tänkt oss. Ta av dig skorna! Vi har så många goda viljor, så många väl genomtänkta lösningar. Rätt skodon i rätt terräng. Till mötet med Gud kan du bara komma skolös. I hans *bortom* duger du bara utan alla konstlade attribut. Marken är helig, det vill säga hit kommer du inte med mindre du har av sagt dig alla dina egna förutsättningar. Här kan du inte ta ett enda steg, barfota på den farofyllda marken, här måste du ledas av Gud. Här

måste du heliggöras av Gud. För han har något viktigt att tala med dig om. Något som han har sett. Något som han har hört. Något som han vet. Det är därför han ropar.

Här är jag, sa Mose. Flyktingen, sedan fyrtio år tillbaka, hade hunnit till vägs ände. Bördan han burit skulle äntligen läggas av. Mandråparen hade tagit av sig skorna. Han kom inte längre, Gud hade ställt sig i vägen och Mose var rädd för att se på honom. Men nu talar Herren: Jag är din faders Gud - alltså hör du till mitt folk, alltså tillhör du mig.

Jag är Abrahams Gud - uppbyggdets, kallelens, men också den innerliga närhetens Gud, löftenas Gud.

Jag är Isaks Gud - som gör under när allt hopp är ute, den Gud som utser offret.

Och jag är Jakobs Gud. Det vill säga den som förvandlar en bedragare till en Guds kämpe, ja jag är en välsignande och bönhörande Gud. Vilken presentation! Och sedan följer det allvarsamma ärende som Herren har till sin son långt borta i det främmande landet. Genom sin presentation har Gud lagt allt tillrätta som fallerade i Mose liv.

Alla de inre medvetna eller omedvetna frågorna hade fått sitt svar. Elden, heligheten, härligheten, ja Guds egen röst! Allt som brusade och sjöd i ett inre upprört hav, stillnade och sjönk till ro. Och då talar Gud ännu en gång. Nu ropar han inte, men det han har att säga är ett rop ifrån himlen! Jag vet säger han, jag har sett hur mina barn har det. Och ropet har kommit upp till mig.

Himlen ropar! För att Herren vet! Hur hans folk har det! Hur du har det! Himlen ropar! Det finns ett *bortom*. Där har Gud stämt möte med dig. Han måste få tala med dig där inga andra ljud når dig. Det är din enda chans. Att bli ensam med Gud.

Han vill presentera sig för dig så att din fruktan upphör, men också så att din synd blir tagen ifrån dig. Så att du upphör vara en bedragare och istället får personifiera hans välsignelse.

Himlen har hört dina böner, alla dina rop. Var så säker! Gud har noterat hur du har det, vilka pådrivare som plågar dig och varför du flyr. Han vet. Han vet vad du jagas av, vad du inte kan glömma. Han ser din längtan, hur vemodigt hemlös du är i ett land som inte är ditt. Det finns ett *bortom*. Ett Guds berg. Himmelens Gud väntar på dig där. ■

Janne har uppstått till nytt liv med Kristus!

En onsdag för ett par veckor sen döptes **Janne Westerdahl** På Bällsta. Han hade några timmars permission från Norrtäljeanstalten där han avtjänar ett fängelsestraff.

Janne har mött Jesus Kristus till frälsning och i ett enkelt lunchmöte döptes han till Kristus. Begravde den gamla människan och uppstod till nytt liv.

Det var ett helt oförglömligt möte, Gud var påtagligt nära och uppståndelsekraften manifesterade sig. Det var glädje, tårar och jubel hos syskon och vänner. Janne strålade av tacksamhet för det verk Jesus Kristus hade utfört i hans liv.

Apg 2:38 "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlätta. Då skall ni få den helige Ande som gåva."

Ulla Näsholm

BE FÖR JANNE och för andra som mött Jesus Kristus till frälsning i fängelser också på missionsfälten, främst i Dominikanska Republiken och Litauen.

Jesu undervisning i Lukas 15 om FRÄLSNINGENS VÄG

Tage Johansson

-Vidare sade han: "En man hade två söner. Den yngre sade till sin far: Far, ge mig min del av egendomen. Då delade han sin egendom mellan dem.

Kort därefter packade den yngre sonen ihop allt sitt och for långt bort till ett främmande land. Där förde han ett utsvävande liv och slösade bort det han ägde. Men när han hade gjort slut på allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han började lida nöd.

Då gick han bort och slöt sig till en av inbyggarna där, som skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han skulle gärna ha velat äta sig mätt på de fröskidor som svinen åt, men ingen gav honom något.

Då kom han till besinning och sade: Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här håller jag på att dö av svält. Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få bli som en av dina daglönare. Och han stod upp och gick till sin far.

Medan han ännu var långt borta, fick hans far se honom och förbarmade sig över honom. Fadern skyndade emot honom, föll honom om halsen och kysste honom.

Sonen sade till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Men fadern sade till sina tjänare: Skynda er att ta fram den bästa dräkten och klä honom i den och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter! Och hämta den gödda kalven och slakta den, och låt oss

äta och vara glada. Ty min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen. Och festen började.

Men hans äldre son hade varit ute på ägor. När han kom och närmade sig gården, fick han höra musik och dans. Han kallade då till sig en av tjänarna och frågade vad detta kunde betyda. Tjänaren svarade: Din bror har kommit hem, och din far har slaktat den gödda kalven, eftersom han har fått honom välbehållen tillbaka. Då blev han förargad och ville inte gå in.

Fadern kom ut och försökte övertala honom, men han svarade sin far: Här har jag alla dessa år slavat under dig och aldrig överträtt ditt bud, och mig har du aldrig gett ens en killing, så att jag kunde vara glad med mina vänner. Men när han där kommer hem, din son som har gjort slut på vad du ägde tillsammans med horor, då har du för hans skull slaktat den gödda kalven.

Fadern sade till honom: Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi ha fest och glädja oss. Ty denne din bror var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen." (Luk 15: 11-24)

Vårt bibelstudium handlar den här gången om fem olika faser av frälsningen, som framkommer i liknelsen om den förlorade sonen.

1. *Uppvaknandet*. Nöden och konsekvenserna av hans handlande väcker den förlorade sonen i främlingsland.

2. *Sinnesändringen*. "Då kom han till besinning." Han ändrade sinnesinrikt-

ningen. Han började tänka på Fadern.

3. *Omvändelsen*. Han är redo att lämna det gamla livet bakom sig och säga farväl. Omvändelse är att göra helt om.

4. *Bättring*. "Jag vill stå upp och gå..." Bättring är en handling, att sätta sig i rörelse.

5. *Frälsning*. Frälsning är en gåva. Han kommer och tar emot vad fadern vill ge.

Det kanske synes som alltför enkla och självskrivna ting att stanna inför vad bibeln lär om dessa ting. Men jag tror att skriftens undervisning också i de här tingen måste få oss att inspireras i den absolut största uppgift en människa kan ägna sig åt med den helige Andes hjälp; nämlingen som det står i 2 Kor. 5:11- att söka vinna människor för Gud.

Vi skall med hjälp av liknelsen i Luk. 15 om den förlorade sonen, studera vad det innebär att vara med om ett uppvaknande; uppleva sinnesändring, omvändelse, göra bättring och ta emot frälsning. Det är dessa fem ting som berör människan, i samband med att uppleva pånyttfödelsens under. Att bli uppväckt från att vara andligen död i synd och överträdelser.

Uppvaknandet

Alla människor som lever utanför Guds frälsning är döda i synd och överträdelser, men kan trots det bli väckta

över sin belägenhet. Den Helige Ande överbevisar om synd, dom och nåd. (Joh. 16:8). Människor kan också vara väckta men inte frälsta. Den rike mannen i Luk. 18 blev väckt över sin ställning, men så långt vi kan se av bibelordet ledde detta icke till frälsning för hans arma själ. Han blev väckt men gick bedrövad bort.

Sinnesändring

Att sinnesändring kommer till stånd, är alltid ett verk av den Helige Ande, direkt eller indirekt. Anden verkar i ett förberedande syfte till att en omvändelse skall kunna ske genom människans fria vilja.

Vi kan hämta en lärdom från 1 Mos 1: 2. Guds Ande svävade över vattnet som en förberedelse, för att sedan verkställa vad Gud genom sitt skapande ord ville utföra. Den helige Ande verkar oftast i barn och ungdom, medan sinnet ännu är mjukt och formbart.

Samtidigt som Anden förmår att ge känsla, öppenhet, överbevisning i människans sinne, vill han också föra in genom sinnets port det skapande Ordet, för att människan skall bli född på nytt och bli ett Guds barn. Anden arbetar alltså med människans sinne direkt, men också indirekt. Indirekt genom omständigheter, som kan forma eller bryta ned hennes stolta sinne. I liknelsen om den förlorade sonen i Luk. 15 kan man tydligt se hur sinnesändring, omvändelse, bättring och frälsning äger rum. Han kom till besinning, fick ett nytt sinne, ett nytt tänkande, som kom bland annat genom yttre nöd.

Överbevisning är en viktig del när en sinnesändring sker. På pingstdagen blev många överbevisade och gjorde sinnesändring. (Apg. 2:41).

Bättring

Att göra bättring betyder att man är redo att göra någonting. Den förlorade sonen, som hade blivit väckt över sin situation och gjort sinnesändring, var nu beredd att göra någonting. "Jag vill stå upp och gå till min fader". Han gjorde någonting,

han satte sig i rörelse mot någonting. Bättring är således inte att bättra på någonting som är gammalt, utan det är att röra sig emot det nya som Gud ger, för att bli en ny skapelse i Jesus Kristus.

Omvändelse

Omvändelse är att vända sig bort från någonting. Man kommer fram till en uppgörelse, att vara redo att lämna någonting bakom sig. "Låten frälsa eder från..." I omvändelseakten har man lämnat någonting och i bättringen har man satt sig i rörelse mot någonting.

Frälsning

Frälsning är ju detsamma som att födas på nytt eller, för att använda ett annat bibliskt uttryck, bli delaktig av gudomlig natur. (2 Petr. 1:4) Har man blivit väckt, gjort sinnesändring till omvändelse, är det sedan fråga om ett mottagande som när den förlorade sonen kom hem: Han fick ta emot försoningens kyss, nya kläder, ring på handen och skor på fötterna och återförenas i gemenskapen genom måltiden. "De som togo emot hans ord..." (Apg. 2:41). "Han skall tala till dig ord, genom vilka du skall bli frälst." (Apg. 11:14) Det är nödvändigt med ett mottagande, då det är genom Ordet som Anden föder på nytt. (1 Petr. 1:23)

Det är Gud som kallar till frälsning

Människans frälsning är från allra första början ett verk av den helige Ande. Det är alltid Gud som tar initiativet. Det är alltid hans uppsökande och kallande kärlek som är verksam. (Joh. 3:16). Redan i början av människans historia då syndafallet hade ägt rum, hörs Guds kallande röst: "Var är du..." (1 Mos. 3:9) Människan å sin sida söker icke Gud. I Rom. 3:11 citerar Paulus: "...ingen förständig finns som söker Gud", och i Jes. 53:6 får vi veta att "...var och en av oss ville vandra sin egen väg..."

Till sist: Gud vill, att alla människor skall bli frälsta, och i dag är frälsningens dag. (1 Tim. 2:4, 2 Kor. 6:2)

Om någon tar bort...

Det är ibland skrämmande att se med vilken självklarhet och frejdighet som ärkebiskop **K G Hammar** röjer upp i den kristna trons satser. I tidningen Dagen (11/3-05) försvarar han sina uttalanden om att "Vissa bibelord borde för länge sedan ha förpassats till skräpkammaren".

Han säger: "Med uttrycket skräpkammare ville jag i en specifik situation uttrycka det som jag trodde var ganska självklart för de flesta bibelläsare och bibeltolkare, nämligen: [...] att tron på Jesus Kristus som Bibelns centrum får konsekvenser för alla texter i Bibeln och för en del av dem kan leda till att de tystnar, marginaliseras..."

Märkligt. Skulle tron på Jesus som centrum marginalisera andra bibeltexter? Jesus själv säger att alla skrifter talar om honom. Aposteln Paulus säger att alla Guds löften i Jesus har fått sin fullbordan. Men, i och för sig, när vi diskvalificerat bibeln är det ju inte nödvändigt att tro på sådana ord heller.

Med uttrycket skräpkammare vill Hammar också lära oss: "...att vi inte på ett oproblematiserat sätt kan sätta likhetstecken mellan bibelboken och 'Guds ord'." Nej, vi börjar förstå att det är väldigt komplicerat för ärkebiskopen...

Man förundras än mer då man läser ärkebiskopens avslutning: "För mig har inte Gud gjort något bara därför att det står i Bibeln att Gud har gjort eller sagt det eller det."

Låt oss alla göra som Hammar. Knöla in de texter som inte passar vår sköna nya värld in i skräpkammaren (börjar det inte bli aningen fullt där nu?) - och så behåller vi det vi tycker om. Låt oss framför allt glömma de orden: "Hela skriften är utadad av Gud..." För att inte tala om: "Och om någon tar bort något från de ord som står i denna profetias bok, skall Gud ta ifrån honom hans del i livets träd..."

/PE

Från militärpolis till evangelist

Intervju med Zenonas Vaitkevicius från Litauen

Emanuel
Johansson

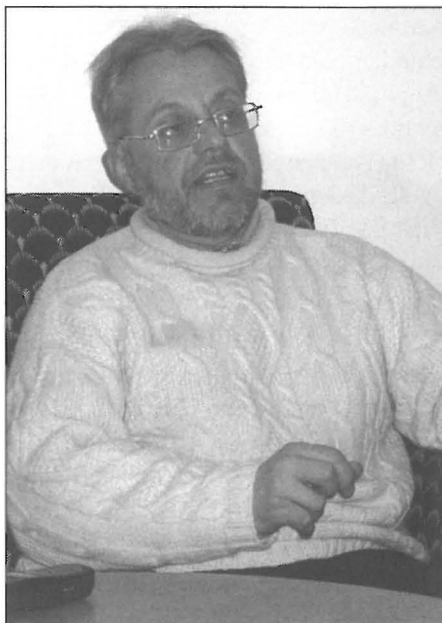
Genom missionsarbete i Litauen har vi lärt känna en broder, Zenonas Vaitkevicius. Han kom tillsammans med ett par bröder på besök till Maranataförsamlingen i Stockholm, och berikade oss med sin förkunnelse. I en intervju med Emanuel Johansson, som vi här publicerar i sammandrag, talade han om sin väg till tro och tjänst. Emanuel berättar:

-En kväll efter att jag och Igor varit med Zenonas i zigenarbyn Tabor för att evangelisera, bjöd vi hem honom till lägenheten som Maranataförsamlingen hyr i Vilnius. Han tog med sig frun och de minsta barnen, och över en kopp te satt vi och samtalande. Tyvärr behärskar jag inte det ryska språket till hundra procent, men återger här med ganska fri översättning vad Zenonas hade att berätta.

Zenonas är född i en liten stad, Kedainiai, som ligger mitt i Litauen. Fadern var smed, och har skandinaviska rötter.

Zenonas utbildade sig i polisskolan i Minsk, och kom att tjänstgöra inom sov-

jetiska polisen MVD, som egentligen var en del av militären mer än polismyndighet. Han lärde sig karate och att använda vapen. Han steg i graderna och blev officer. När kampen för frigörelse av Litauen började, kämpade han aktivt tillsammans med dem som ville landets självständighet. Under de dramatiska händelserna i Vilnius januari 1991, hade han ansvaret att bevaka och försvara parlamentet där

-Jag upplevde ett starkt behov av att mitt liv måste förvandlas, och förstod att bara Gud kunde hjälpa mig. Då bestämde jag mig för att besöka ett möte...

den nya regeringen satt. Han blev sedan kommissarie i den litauiska polisen. I många kritiska situationer, så bevarade Gud hans liv.

När började du söka Gud och hur kom du till tro?

-En dag föreslog inrikesministern i Litauen att jag skulle få en personlig chaufför. Jag började leta efter en. En av dem som kom och sökte tjänsten var en ung man som hette **Ginteros**. Ministern varnade mig och sa att han var sekterist och jag borde ta någon annan. Då blev jag intresserad. Vad var det för speciellt med den här grabben? Varför var de rädda för honom? Nog hade jag mött tungt beväpnade banditer, men en ung grabb som ville arbeta som chaufför?

Jag valde honom och vi började arbeta tillsammans. Det var min första kontakt med evangeliska kristna. Ginteros gav mig kassetter osv, men jag brydde mig inte det minsta om hans uppfattningar och tro.

Trots min karriär och höga position, hände något i mitt hjärta en dag. Jag upplevde att mitt liv snart skulle få en ända. Allt skulle krascha ihop, jag skulle förlora allt jag uppnått. Jag hade ställt till med svårigheter i familjen och hamnat i en situation där den maktposition jag faktiskt hade inte kunde hjälpa mig. Jag upplevde ett starkt behov av att mitt liv måste förvandlas, och förstod att bara Gud kunde hjälpa mig. Då bestämde jag mig för att besöka ett möte.

Jag och Ginteros åkte för att leta reda

på min fru. Efter många turer så kom vi iväg till ett möte i en karismatisk församling. I det mötet kom både jag och min fru till tro. När det inbjöds till förbön, gick jag fram och lämnade mitt liv i Guds händer. En stor förvandling ägde med en gång rum i mitt liv.

Nästa dag när jag kom till arbetet, kunde jag inte vara tyst, utan gick till alla mina kollegor och vittnade om att jag tagit emot Jesus i mitt liv. Jag önskade att också de skulle komma till tro. Många av dem som jag arbetade tillsammans med stod mig mycket nära; tillsammans hade vi kämpat för självständigheten och riskerat våra liv. Men den här gången satt de bakom sina mycket viktiga skrivbord och skrattade åt mig. De trodde att det jag surrade om snart skulle gå över. Efter några dagar som troende blev jag andedöpt, och allt började förändras. Jag fortsatte att vittna om Gud.

Så småningom slutade jag att arbeta inom polisen, och gick över till armén. Där blev jag genast överste. Men Gud ville något annat med mitt liv än att jag skulle göra karriär inom armén. Jag slutade där, och började istället undervisa på juridiska universitetet i Litauen. På universitetet fick jag ofta tillfälle att vittna. Några kristna poliser från USA kom till oss, och tillsammans organiserade vi evangelisation på universitetet. Det gjorde att jag fick svårigheter med skolans ledning. De behövde visserligen lärare, men tyckte inte alls om att jag vittnade om min tro. Jag började fundera på att doktorera och gå vidare i vetenskapliga studier, men det var inte enligt Guds vilja, så en dag beslöt de att förtidspensionera mig. Jag kunde ha överklagat deras beslut, men jag upplevde att detta var Guds ledning, och jag måste vara lydig Honom.

Nu är du med i en pingstförsamling. Berätta om vägen dit!

-När jag fortfarande arbetade på skolan, började jag få upp ögonen för Guds ord. Min fru gick en bibelskola, och när hon kunde mer än jag, blev också jag sporrade till att läsa bibeln på ett nytt sätt. Gud öppnade sitt ord för mig och till min förskräckelse började jag se att det fanns stora motsättningar mellan det jag lärde i Guds Ord och den kristendom som utövades i församlingen jag var med i. Många sade sig vara kristna, men levde i synd, och församlingen var alltför lojalt inställd till det. Jag var tvungen att lämna

det sammanhanget, Gud kallade mig att gå, men jag visste inte vart. Då kände jag inte alls till vilka församlingar och samfund som finns.

Så småningom kom jag emellertid till den församling jag nu är verksam i, "Bibelns Väg". Här arbetar jag med två olika cellgrupper, förutom församlingens övriga möten. Dessutom har jag fått lagt på mitt hjärta att evangelisera bland zigenare. De bor i ett avskilt område, som är ett näste för narkotikahandel, men dit går vi med Guds ord.

På besök hos en zigenarfamilj i byn Tabor.

Ser du några faror som hotar de kristna i Litauen?

-Speciellt i pingstförsamlingarna är influenserna från och närmanden till den karismatiska rörelsen mycket farliga. Jag som själv var med där, och blev väckt över situationen känner till vilken lära som förkunnas. Jag blir rädd när jag ser att pingstförsamlingar idag öppnar sig för den rörelsen mer och mer. De har en alltför liberal inställning till synd. Det är en världslig livsstil i församlingar med avseende på musik, mode och familjefrågor. Man uppmuntrar också till att tjänstgöra i armén och bära vapen, vilket i förlängningen innebär att det är okej att döda om man har uniform. Vi kan inte ha gemenskap med en rörelse som företräder sådant. Men det är just vad som sker idag, även i vår församling.

Företrädare för den karismatiska rörelsen anordnar möten, där allt ifrån katoliker till baptister och pingstvännen medverkar. Det är farligt.

Ett exempel på situationen bland de kristna är att då **Benny Hinn** var på besök i Riga för inte så länge sedan, var

det stora skaror från Litauen som åkte dit; inte bara från den karismatiska rörelsen, utan även pingstvännen.

Vi ber att Gud ska frälsa våra barn och förväntar oss att han ska svara, medan församlingen genom en osund gemenskap gör sig delaktig i synd. Församlingen måste ha en klar och ren linje.

Jag är orolig över utvecklingen och har funnit det nödvändigt att ta upp de här frågorna i församlingen.

Det finns ändå fler som är vakna över det här och vi brukar samlas till bön ut-

anför alla etablerade sammanhang. Där ber vi över situationen i Litauen och ber att Gud ska väcka våra pastorer. Vi hemlighåller ingenting, utan inbjuder istället våra pastorer att vara med och hoppas att så många som möjligt ska väckas. Jag tror att Gud vill avskilja sitt folk. En del kommer att gå längre i förvärldsligande och liberalism, men det finns också en skara som vill följa Jesus fullt ut. Alla måste ställas inför ett val.

Vart är pingstvännerna på väg idag? Vad har vi gjort med vår kallelse? Vi har ett ansvar inför Gud för vårt folk och vårt land. Vi måste vara ärliga och ta upp problemen. Inte bara tala om allt som är frid och fröjd, utan också ta upp sånt som är obekvämt.

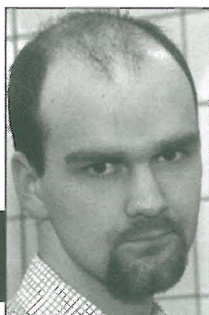
Gud söker människor som är beredda att följa honom. Han vill ha ett avskilt folk som är rent och obesmittat av världen.

Så avslutade vi intervjun, klockan var redan mycket och Zenonas väckte barnen som somnat för att åka hem till datschan där de bor. ■

PILGRIMSFOLKET I NORGE

Församlingsliv!

Reportage från storfamiljen
på Dal, av Paulus Eliasson

-Kristen det är man 100 procent. Hela tiden. Kristen i hemmet, på skolan, arbetsplatsen, på fritiden, i missionen, i familjen. Det är kristenlivet! Och det handlar om dygnets 24 timmar. Det är inte så att kristendom är någonting man tar på sig. En tvåprocentig kristendom där man tar på sig den kristna rocken på söndag förmiddag. Det är i bästa fall ett fromt föreningsliv. Det har ingenting med församlingsliv att göra. Församlingsliv; det är liv som handlar om 24 timmar i dygnet med syskon.

Med stor entusiasm beskriver **Jan Egil Hafsahl**, föreståndare för Menigheten Pilgrimsfolket, vad som ligger till grund för den gemenskap som idag finns på Dals läger – ett före detta militärläger några mil utanför Oslo. Där bor ett trettio-tal syskon som äter, arbetar, missionerar och

evangeliserar tillsammans. Församlingen bedriver en städ- och målerifirma, Pilgrimstjeneste, för sitt uppehålle och för finansiering av det omfattande missionsarbetet i Rumänien.

När jag kom för att göra mitt reportage klev jag rätt in i ett förberedelsemöte inför Pilgrimsskolans sportlov, där svenska och norska barn samlas för en veckas bibelstudier och aktiviteter. Mer om det senare i tidningen.

Jan Egil är en otrolig inspiratör och drivkraft i arbetet, och ses lika gärna ute på städjobb som förkunnande på ett bibelstudium. En förmiddag satte vi oss ner i vardagsrummet på Dal för att tala lite om Pilgrimsfolkets bakgrund.

1972 kom Jan-Egil tillsammans med sin fru Lill att flytta till Västerås, efter en tids engagemang i Maranataförsamlingens center på Johannelund i Stockholm. Där hade Arne Imsen tillsammans med församlingen byggt upp en storfamiljsgemenskap med gemensamt

boende och företag i församlingen. Efter utpostmöten hade det i Västerås växt fram en Maranatagrupp; och paret flyttade dit för att bistå. Jan Egil fick en god anställning på ASEA, nuvarande ABB, som uppfinnare. Men en dag skedde någonting som kom att förändra framtiden. Jan Egil berättar:

-En natt var jag ute och pratade med folk. Jag träffade en man i 75-årsåldern som jag inviterade hem. Lill gjorde mat mitt i natten och vi satte oss vid bordet och åt. Och så börjar den här mannen att gråta helt hejdlöst... Han säger att "Det här är första gången jag har upplevt någonting sånt här i mitt liv. Jag är född och uppvuxen på institution. Jag har gått in och

ut på anstalter hela mitt liv. Det har alltid varit människor som varit 'där uppe' och jag har varit 'där nere'. Och för första gången så upplever jag – vi sitter vid samma bord här och vi är på samma nivå, du och jag." Och så grät han. Sedan försvann den mannen ut ur mitt liv.

-Det ändrade väldigt mycket... Vi beslöt oss den natten för att om det ska vara någon mening i det här, så måste församlingen bli en familjegemenskap i ordets vidare mening. Med en öppen famn inför alla syskon, så att man kan uppleva att det här är vårt hem, här är vi hemma.

En tid senare kallade Arne Imsen paret till Stockholm, och där sattes också punkt

Jan Egil Hafsahl på Maranatas konferens i Rättvik 1973.

för arbetet på ASEA. Jan Egil togs som exempel i ett bibelstudium:

-Arne frågade mig hur mycket jag tjänade i timmen, vad var min lön? Och så skrev han upp det på tavlan. Och så ställde han frågan direkt efteråt: "Hur mycket tjänar världen på dig?"

-Jag hade inte resonerat i de banorna förut. Vaddå? Världen tjänar på mig? Och jag insåg då att för varje krona jag sopade in för mig själv, så fick världen det mångdubbla. Och jag fick då en ny syn också på arbetslivet, och beslöt att vi måste ha vårt arbete i församlingen.

Pilgrimsfolket föds

I Gjøvik i Norge fanns en Maranataförsamling som förklarat sin kärlek till arbetet på Johannelund. Jan Egil kallades dit som evangelist, och där började han ta upp frågor om engagemanget för de utslagna, om gemensam försörjning o.s.v. Det blev en mer och mer "besvärande" förkunnelse, och succesivt blev situationen ohållbar.

Under den tiden hade det kommit väldigt många "alagare" till församlingens bibelstudier och väckelsemöten – och många blev frälsta. Under bara någon månads tid döptes över 25 stycken. Men så kom frågan om vad man skulle göra med de nyfrälsta. Den norska arbetsmarknaden är i stort sett stängd för före detta kriminella. Så föddes tanken om Pilgrimstjänst – gemensamma företag i församlingens regi. Men för många attraherade inte alls tankarna.

-Förkunnelsen i norska Maran-Ata under den tiden var väldigt mycket centrerad kring helbrägdagörelsen. Vi skulle uppväcka döda ungefär. Jag sa i ett möte där att kanske måste vi börja med de

Dals läger, en före detta militärkasern där nu Pilgrimsfolket bor. I huset närmast inryms kontor, bibliotek, kök, matsal och vardagsrum. I det bortre huset finns boenderum och i källaren ligger antikvariatet, som numer tar emot beställningar via internet.

andligt döda först, istället för de andra sakerna som vi faktiskt inte rör på. Men en sak har vi möjlighet till – vi kan uppväcka de andligt döda. Vi får predika evangelium.

-Och kontentan av det var att jag anklagades för att inte tro på helbrägdagörelsen.

-Jag skickade runt min bibel där på äldstemöte, och sa "Jag är redo att ändra uppfattning, bara visa mig var jag har tagit fel." Jag skickade min bibel runt, och den kom oöppnad tillbaka...

Efter detta kastades den unga familjen med sin ett-åriga son ut på gatan, från den lägenhet som man hade fått disponera av församlingen. Där kom en familj dem till hjälp som lät dem bo hemma hos sig i några veckor. Tillsammans med några äldre syskon startade man sedan en bönegrupp, och i september 1975 konstituerade man församlingen Pilgrimen Maranata. Med tiden blev det dock alltför komplicerat att förklara vilken av alla Maranataförsamlingar man tillhörde, eftersom det fanns både Maran-Ata och Vekeropet Maran-Ata i Norge vid den tiden. Därför byttes namnet till Menigheten Pilgrimsfolket.

Den lilla församlingen började med olika arbeten för sin försörjning. Det var tavlör,

almanackor och dockor som såldes från dörr till dörr.

-Det var tufft... Att komma med en handfull dockor på kvällen, ringa på och fråga: Hej, jag är föreståndare för Pilgrimsfolket – vill du köpa en docka? Säger Jan Egil, skrattar och tillägger: Det var väldigt nyttigt...

-Du måste börja läsa!

Det var vid den tiden att **Ellen Almsbakken**, idag 85 år, en dag kom till Jan Egil och sa: Gud har sagt till mig att du måste börja läsa. Du måste samla dig böcker och kunskap.

Och ut ur en egen kassa tog Ellen varje månad 100 kronor, som då och där var en mycket ansevärd summa, som gick till bokinköp. Idag har Jan Egil ett bibliotek med omkring 15 000 titlar i framför allt kristen litteratur och en imponerande samling tidningsurklipp på ämnen som abort, eutanasi, Mellanöstern, den homosexuella rörelsen, fackföreningen, etik, antisemitism o.s.v. Biblioteket har han idag inrett på Dals före detta skjutbana...

En rättfärdig lösning

Församlingen fick genom offerinsatser ett eget hus, och där kom genast frågan om gemensam ekonomi upp. Jan Egil blir väldigt engagerad

då han talar om detta. Man diskuterade en hel dag om vad som var rättfärdigt. Om du får något, måste då jag få samma sak lika mycket?

-Jag minns att vi satt hela dagen och natten. Tidigt på morgonen sa vi till slut såhär: Hörni, vi kommer aldrig få fram en lösning på gemensam ekonomi på det här viset. För att vi har en felaktig utgångspunkt. Vi tänker hela tiden hur *jag* ska beskydda *mitt eget liv* inom den gemensamma ekonomin. Hur *jag* ska få rättfärdighet gentemot *dig*. Vi menar oss ha gemensam ekonomi, men drar med oss en egoistisk tankegång in i det här.

-Så sa jag att nu går vi alla upp på de rum vi har oss tilldelade och så tar vi bankböcker – det var inte mycket, men det vi hade – alla kontanter, varenda öre. Vi hämtade alla räkningar, allt som fanns där. Allt som fanns la vi i en hög på bordet, och så sa vi – "Det här är vårt!"

-Vi var väldigt upptagna med att det skulle vara 100 procent rättfärdigt. Men vad är rättfärdigt inom en familj? Jo, det rättfärdiga är att om du behöver ett par byxor idag, så behöver inte jag ett par samtidigt. Det rättfärdiga hade ju varit att vi köpte två par byxor – ett åt dig och ett åt mig. Men det finns ingen

PILGRIMSFOLKET I NORGE

familj som tänker på det här viset. Utan då tänker man på familjens bästa.

-Och när mitt behov kommer, så täcker vi det. Vi tänker gemensamt nu. Kollektivt. Och då var det inget problem längre.

-Församlingen är trots allt ett kollektiv, där många behov ska tillgodoses. Där lär man sig detta: *"Var och en tänke icke bara på sitt eget, utan också på nästans bästa."*

Men de här modellerna har man försökt skapa inom politiken också. Kommunismen till exempel?

-Ja, och det är helt klart att i utgångspunkten för kommunismen, både hos Marx och sedan hos Engels, fanns det ju en bibelkunskap om de här sakerna. Men då strandade man hela tiden på det här om rättfärdigheten. Man kan kalla det för jämlikhet, broderskap och vad som helst – men om *människan* inte är förändrad, så kan du försöka med vilka ord och modeller som helst. Det kommer aldrig lyckas.

Gudlighetskassan

När vi börjar tala om företag och ekonomi, berättar Jan Egil om **Hans Nilsen Hauge**, Norges store gudsmän i början och mitten på 1800-talet. Hauge dog själv fattig, men hade levt ett liv i utgivande för andra människor. Han drev många företag runt om i landet - från Finnmark till södra spetsen. Hans devis var:

"Mitt mål med mina företag, det är att tjäna pengar. Få folk i arbete och tjäna pengar. Men vad jag sedan gör med dessa pengar, det är den stora frågan. Och mitt mål är att skapa ett bättre liv för de många."

Alla Hagues företag drevs med en gemensam kassa, som kallades "gudlighetskassan".

-Guds verk behöver pengar, Vi måste frigöra så mycket vi kan för det här stora!

Salamikorvar, vandrarhem och städfirma

Vi återvänder till historien. Den unga församlingen kom att flytta till Raufoss, där man startade en second hand-affär.

Anne-Marie Pedersen och Hege Rusen jobbar i köket.

På den tiden försökte man också markera sig väldigt mycket; något som Jan Egil idag ser med blandade känslor på.

-En del av vår markeringar var nog relativt barnsligt betingade. Våra protester och upptåg. Mer ungdomlig entusiasm och vilja att markera sig än genomtänkt ideologi på många sätt.

Efter en tid blev det allt viktigare med ett evangelisationsengagemang i huvudsta-

den Oslo, och församlingen flyttade till ett hus där man startade vandrarhemmet Pilgrimsheim. Då dök också nya möjligheter till inkomst upp – "spekepølser". Man reste runt på marknader och torg och sålde salamikorvar.

Barnen i församlingen blev större och fler, och 1982 flyttade man så ut till Nyhus på Brandbu, som blev församlingshem i ca 20 år.

Under 90-talet kom man också över en lokal i Oslo, på Hausmansgaten 21, som restaurerades för dyra pengar. Men det hela resulterade i en ekonomisk smäll, eftersom en klausul i kontraktet sa att staden utan ersättningskrav kunde riva huset när som helst. Därför slängdes Pilgrimsfolket ut, med miljon-skulder på kontot. Då hade dessutom salamikorvarna i stort sett spelat ut sin roll, och inkomstmöjligheterna sinade. Men på ett förunderligt vis kom man då igång med en städfirma. Och under ett års tid jobbade framför allt ungdomarna i församlingen natt och dag av skulder till fodringsägare. Jan Egil uttrycker gång på gång sin tacksamhet till ungdomarnas insats, och talar om hur viktigt det var att inte stå i skuld till någon inför det fortsatta arbetet.

Torgmöte i Oslo. De gröna jackorna lyser lång väg, och många stannar till för att lyssna.

PILGRIMSFOLKET I NORGE

-Vi betalade skulderna med ränta och ränta på ränta.

Församlingen flyttade till nya lokaler på Fredensborgsveien, där man fortfarande har kvar möteslokal och matsal, dit man inbjuder människor till bibelstudier och möten.

Så blev det för trångbott även där – och efter en tids sökande kom man över en militärkasern på Dal. Med ca 3000 kvadratmeter boyta, 40 rum och dessutom ritningar för att bygga åtta lägenheter står nu församlingen med stora möjligheter. Där inryms förutom boende, gemensamt kök, matsal, kontor, vardagsrum och skollokaler också ett stort lager för insamling av kläder och annat som skickas till missionen i Rumänien. Och här är man tillsammans så mycket man har möjlighet till, i andakter och samlingar eller i personligt samtal. En daglig gemenskap.

Ofta drar också hela församlingen ut på torgmöten

Jan Egil är en inspirerande talare för såväl barn som vuxna. Här förkunnar han vid Pilgrimsskolans sportlov.

och evangelisation. Under en sommarmånad står man flera gånger i veckan på olika torg och sjunger och vittnar. På så sätt får man kontakt med många, och bland annat en syster, **Cecilia Dominic** från Nigeria, har kommit till församlingen genom de senaste årens evangelisation.

När vi talar om den dagliga gemenskapen, säger Jan Egil såhär:

-Vi har ju gärna en kristendomsmodell. Jag vill gärna kalla den för tvåprocentsmodellen. Därför att om du sätter livets 24 timmar, 12 månader om året – och du räknar efter hur mycket tid vi använder för det vi vanligtvis kallar för Guds verk – att gå på ett eller annat möte... kanske på onsdag – men för fromhetens skull i alla fall på söndag. Det kan jag tänka mig kan utgöra två-tre procent av livet. Det är den kristna modellen. Då har man uppfyllt all rättfärdighet. Och så har man 98 procent då man lever sitt eget liv.

-Och då måste man ju säga: Detta är inte lärjungaskap. Detta är inte att vara kristen. I bästa fall är det mötesliv.

-Kristen det är man 100

procent. Hela tiden. Kristen i hemmet, på skolan, på arbetsplatsen, på fritiden, i missionen, i familjen. Det är kristenlivet! Och det handlar om dygnets 24 timmar. Det är ju inte så att kristendom är någonting man tar på sig. En tvåprocentig kristendom där man tar på sig den kristna rocken på söndag förmiddag. Det är i bästa fall ett fromt föreningsliv. Det har

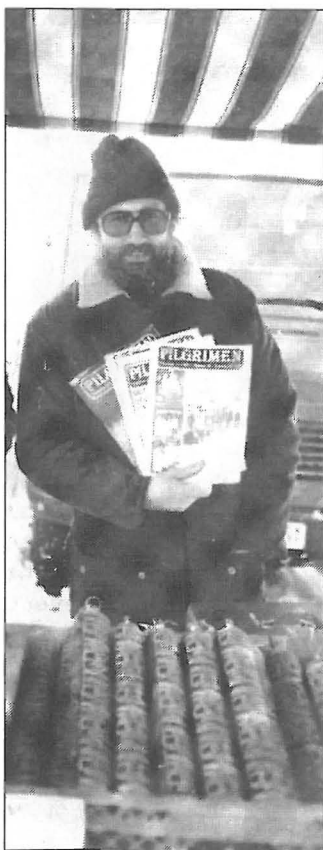
ingenting med församlingsliv att göra. Församlingsliv; det är liv som handlar om 24 timmar i dygnet med syskon.

-I och för sig tycker jag inte heller om att tala om storfamiljsliv. Jag talar om församlingsliv. Då kommer gärna alla de här bitarna som vi kallar för politik. Det handlar inte om politik – det handlar om församlingsliv. Hur uppför man sig på arbetsplatsen, till exempel? Relationen arbetsgivare/arbetstagare. Den etiska moralen till handel ochandel. Allt det här, det handlar om församlingsliv!

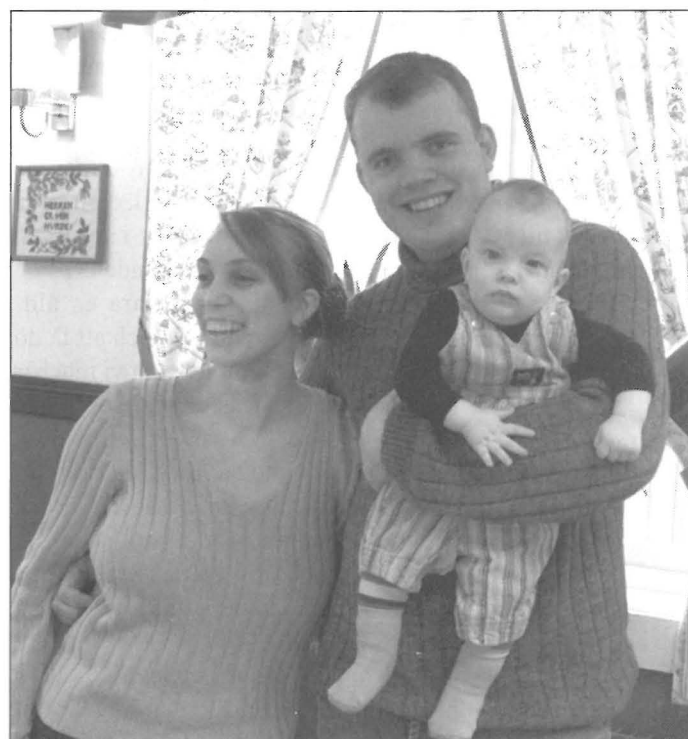
Att dö i språnget

När jag går genom husen på Dal möter jag den unga familjen **Carina** och **Einar Lindroos** med sin lille son **Joel**. I köket jobbar **Hege Rusen** tillsammans med **Anne-Marie Pettersen** för att göra i ordning en sallad till middagen.

Under veckodagarna delar man upp arbetet så att en grupp är hemma på förmiddagen, och en på eftermiddagen. Då far man ut på städjobb och måleriuppdag.

Försäljning av salamikorvar och tidningen Pilgrimen. Bilden är från 1986.

Carina, Einar och lille Joel, en ung familj som arbetar på Dal med det gemensamma målet om mission och evangelisation.

PILGRIMSFOLKET I NORGE

Varje morgon börjar och varje kväll avslutas med en gemensam andakt för de som då är hemma.

Ellen och Anne-Marie är två äldre systrar, med en energi som i stort saknar motstycke i deras ålder. De brukar sitta i matsalen och sticka vantar till försäljning för missionen. De hjälper också till i det dagliga arbetet, diskar och ställer i ordning.

Det är alltid spännande och givande att få sätta sig ner med de äldre syskonen och samtala om vardagligt såväl som andligt. Detta om något visar att församlingen fungerar som tänkt. Att gamla kan få känna sig behövda och älskade, och unga kan få utvecklas i ett utbyte mellan entusiasm och erfarenhet. Det är dygnet runt-kristendom. Jan Egil förklarar:

-Det finns äldre vänner här, till vilka vi har sagt: ingen skall mot sin vilja behöva uppleva ålderdomen på något hem. Då är ni välkomna hit. Då ska ni bo i församlingen, leva tillsammans med syskon, uppleva att ni är värdefulla i bönegemenskapen, i arbetet. Om ni så bara är här, så är det betydelsefullt att ha er ibland oss.

-Det finns en ideologi i samhället där det går en stigande kurva upp till 40-årsåldern. Så planar den ut till 50-årsåldern och sedan går det bara neråt – i väntan på ingenting. Och så lär man sig inte att det finns en kurva som alltid går uppåt. Och det är den som handlar om livserfarenhet.

-Jag lyssnade på en svensk djurpsykolog. Han berättade att han hade en hund som började bli gammal. Men det bästa hunden visste var att vara ute på isen – och så hade han en boll som han kastade ute på isen, och hunden sprang efter den. Och när isen la sig och bollen kom fram,

Vi vill ge det bästa vi har!

När Pilgrimsfolket startade sin hemundervisning i slutet av 70-talet, var det den första skolan med den undervisningsformen i Norge. Sedan dess har mycket förändrats, och genom ett oförtrutet arbete och även demonstrationer utanför stortinget (riksdagen) finns idag hemundervisningen nedskriven i lagen.

Jan Egil blir då och då inbjuden till "Pedagogisk institutt" på universitetet för att tala till blivande lärare om alternativ pedagogik, och då presenteras han alltid som "han som blev grunden för den nya skollagen."

Det var nämligen så att för två år sedan skulle skollagen skrivas om, och avsiktligt eller oavsiktligt

så hade en ändring smugit sig in. Den undervisningsplikt som tidigare talades om, var nu utbytt till "skolplikt". För Pilgrimsfolket blev det en varningsklocka, och man sände ut brev till alla stortingsledamöter, och gjorde upprop i radio, TV och tidningar. Man fick också hjälp av både politiker och en man som var förstaamanuensis i pedagogik på universitetet. Han ställde upp till 100 procent för den kampen.

Och så skedde det, att en halvtimme innan votering gick regeringspartiet in och ändrade sin egen proposition.

Jan Egil säger:

-Man stod i talarstolen på stortinget och läste upp brevet vi hade skrivit, och

tar delar av detta och för det in i lagtexten. Och detta klubbas och går igenom med stor majoritet. Så idag har norska barn rätt och plikt till undervisning. Undervisning kan ske på tre sätt: genom offentlig skola, genom privat skola eller genom undervisning i hemmet. Alla formerna är helt likställda. Det är valfriheten som föräldrarna har.

Jan Egil säger om Pilgrimsskolan:

-Det är klart att vi vill våra barns bästa. Vi har funnit någonting som vi menar är det mest meningsfulla som vi har upplevt. Och som en normal pappa så vill jag gärna ge de här värdena. Vi vill ge det bästa vi har – vi har funnit Jesus. ■

då blev den här hunden nästan som en liten valp igen. Hunden var så gammal och stel att han nästan inte kunde röra sig – men mannen tog med honom ner till isen och slängde bollen; och mitt i språnget så dog hunden. Han upplevde denna oerhörda glädjen ända in i det sista. Mitt i språnget, sa han, så dog hunden.

-Tänk att få vara en åldrande människa och att få dö mitt i språnget. Att vi inte har blivit pensionerade och man säger "Du är för gammal, vi vill inte ha dig. Du är obrukbar. Du har passerat kurvan och nu går det bara nedåt. Vi sätter dig på något hem, och där kan du sitta och vänta på döden."

-Och jag hoppas för de äldre vännerna i församlingen – att de även i åldern med de gråa håren få skjuta nya skott. ■

"Församlingsliv; det är liv som handlar om 24 timmar i dygnet med syskon." Här samlas den grupp som inte är på jobb eller missionsfältet till måltid.

PILGRIMSFOLKET I NORGE

En glimt från Sântoma

För Pilgrimsfolket är det missionen och evangelisationen som är själva existensberättigandet säger Jan Egil. Gemenskapen inåt är för att få slagkraft utåt.

-Livet, det måste vara detta: Gån fördenskull ut och gör alla folk till mina lärjungar,

Nathalie Hafsahl är 14 år och går sista året på Pilgrimsskolans hemundervisning. När jag kom på besök till Dal visade hon mig runt i skollokalerna och till "Rumänienlagret" – det utrymme där församlingen förvarar kläder, sängar och annat som ska sändas ner till Rumänien.

Nathalie hade också en

Nathalie Hafsahl, 14 år, vid sin skolbänk.

film att visa. Ett projektarbete i skolan om Sântoma, den landsbyn utanför Arad i Rumänien, som Pilgrimsfolket kommit att rädda. Filmen rörde mig djupt, och framför allt de vittnesbörd som människorna i byn gav. En kvinna sa: "Det är som att Gud själv stigit ner till oss!" och "Jag trodde aldrig det kunde bli så fint här i Sântoma."

Det församlingen gjort är att man år 2001 köpte byn, där ca 250 personer bor, för att hindra ett multinationellt företag från att ta över området och slänga ut invånarna för att borra olja där. Sântoma var fruktansvärt slitet, och i byns enda vattenbrunn låg det en död hund. I husen regnade det in, och vart man kom möttes man av apati. Nathalie berättar i sitt projektarbete om familjen **Buldum** att de bodde i lager av smuts och elände:

-Vi, Pilgrimsskolan, kom först in i en pytteliten skrub, som visade sig fungera som kök. I det ena hörnet stod en vacklande ugn, som pyrde av sur rök.

-På spisen stod en rostig, gammal kastrull, och i där kokade något grönt vällingaktigt; mat som inte ens min gris skulle ha fått. Detta var familjen Buldums middag...

-Där vi hade väntat oss skratt, som det ofta är med sex ungar, mötte vi bara allvarliga ansikten. [...] Från moderns ögon rann oavbrutet tårar.

-Sådan var situationen hos många människor i Sântoma på den tiden.

När Nathalie kom dit 2004 var det en helt annan syn som mötte. Hon beskriver hur mamman nu med ett glatt leende välkomnar dem in i sitt renoverade hem. Barnen skrattar och ler, och ställer upp för fotografering. Idag går de alla i skolan, och trivs väldigt gott i Sântoma.

Mycket har förändrats i byn, och Pilgrimsfolket har också dragit igång flera arbeten för att hjälpa folket. Under en tid har man haft väldigt uppskattade barnmöten. De har besökts inte bara av barn, utan numer är nästan hälften vuxna. Därav har kommit ett behov av möten av lite annan karaktär för de äldre, och när Jan Egil berättade på barnmötet att de skulle försöka arrangera "vuxenmöten" möttes han av applåder.

I Arad har man också ordnat en större hall för insamling och utdelning av mat, kläder, husgeråd och litteratur. Dessutom håller man på att bygga en matvaruhandel och en cafeteria, där man ska anställa Rumäner som behöver

hjälp att komma tillbaka till arbetslivet.

I Sântoma har man förskola och skola för ca 25 barn.

I skrivande stund är **Wenche Haugom**, samt **Jörgen** och **Ruben Lindroos** i Rumänien. De har kommit att upptäcka ett nytt område med en än större fattigdom, där man försökt komma till hjälp. De har, förutom att hjälpa med mat och kläder, tagit människor till doktor och även hem till församlingens center för att låta dem duscha och tvätta sig.

Till sin hjälp har den lilla gruppen flera rumäner från Sântoma, som först har blivit hjälpta, och nu har fått ett stort hjärta för att hjälpa sina landsmän.

Nathalie berättar för mig att hennes skolprojekt nu ska visas för Råholt ungdomsskole, och att hon ska åka till Rumänien för att vara där tre månader i år.

När jag frågar vad det är hon gör där nere, svarar hon:

-Jag är i Sântoma för det mesta, hjälper till med barnmöten... Annars har jag varit mycket med då vi delat ut kläder. Man tar emot adresser, packar kläder och så delas det ut.

Det är missionen. Det är Pilgrimsskolan. ■

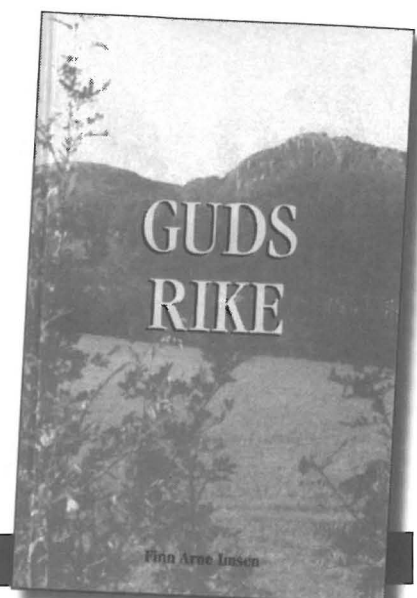

I "Rumänienlagret" på Dal samlar man in och sorterar kläder för att sända vidare till missionsfältet

Vårt behov: *Gudsgemenskap!*

Ur boken "Guds Rike" av Arne Imsen

Jesus kom inte för att ge liv åt en redan etablerad religion. Han kom inte för att ge vissa nya värden av estetiskt och etiskt innehåll åt den etablerade religionen. Jesus kom med något nytt - han kom med ett rike! Han proklamerade och demonstrerade sitt rike. Han förklarade totalt krig mot det bestående. Hela den religiösa värld som existerade, upplevde därmed Jesus som en fiende, och i realiteten var han ju det.

När Jesus proklamerade Guds rike, fann han det naturligtvis nödvändigt att ge detta rike sitt alibi. Det måste legitimera sig. Det räckte inte med att man talade, därför måste man också handla. Den som hade en uppfattning om religiösa ting och stod inför något helt nytt, kunde inte övertygas, om inte det som kom representerade något annat och högre än det han redan ägde. Det som skilde Jesu verksamhet ifrån all annan, var att Jesus inte kom med former - han kom med livet. Han förkunnade och fortplantade detta liv. Jesus var föga religiös. Man sade om de första kristna att de var ateister. De skilde sig från judendomen och från mångguderiet i hedendomen. Man talar med religiöst, teologiskt språk om monoteismen, då man tillbeder en gud. Polyteism är mångguderi. I judendomen tillbad man en gud, Jehova. Men det här nya fenomenet, kristendomen, och människorna som omfattade den, kunde man inte riktigt placera. De kunde inte placeras i judendomen, och ännu mindre i hedendomen.

Då man försökte analysera vad de

egentligen representerade, sade man om dem att de var ateister - fritänkare. Man kallade dem gudlösa. I jämförelse med allting annat var Jesus enastående. Han verkade föga religiös, både i språk och åthävor. Hela hans uppträdande skilde sig radikalt från all annan verksamhet. Jesus sa så här: "Se, jag sänder eder som får mitt in ibland ulvar".

Jesus gjorde klart för sina lärjungar att

***I jämförelse med allting
annat var Jesus ena-
stående. Han verkade
föga religiös, både i
språk och åthävor.***

de skulle vara i ett förfärligt underläge. Och så fortsatte han: "Varen fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor." Det är inga fina förebilder Jesus ger sina lärjungar, när han uppmanar dem att vara såsom ormar. Hur skulle de kunna nå fram med budskapet och uträtta något i ett fysiskt underläge? Men Jesus förklarar att om man har ett fysiskt underläge, så måste man komma dithän att man får ett andligt och psykiskt övertag, så att man aldrig låter sig förskräckas av fienden. Jesus talar om ormar som ett ideal i vissa situationer. Vara kloka såsom ormar. Då kan man fråga sig vad Jesus egentligen tänker sig. Varje människa är i en värld för sig, och omger sig vanligen

med skal, attityd, mönster och beteenden. Alltsammans detta tillhör hennes yttre liv, och detta i hennes yttre kan vara helt annorlunda än hennes inre.

Varenda människa är dessutom omgärdad av regler. En del av religiösa regler, andra av profana regler som har givits för att möjliggöra samlevnaden. Men ibland frågar man sig om människan är till för reglernas skull, eller reglerna för människorna. Mängder av regler och förordningar avgränsar och avskärmar människans frihet och möjligheter att röra sig. Det är både skrivna och oskrivna lagar vi hela tiden har att ta hänsyn till; ting som är invävd i vår föreställningsvärld ända sedan barndomen, och som vi har indoktrinerats med och formats av. I hemmet, i skolan och på arbetsplatserna. Alltsammans detta har skapat en människotyp. Då människan möter evangelium, har hon därför sinnet fullt av förutfattade meningar och fördomar. Hon kan inte möta evangelium förutsättningslöst. Om evangelium skulle nå människan på det sätt vi i allmänhet tror, skulle alla vara helgarderade inför mötet med Jesus.

Skulle jag döma efter vad jag ser framför mig då jag predikar, så är det en församling av världens raraste människor. Välklädda och fina. Men nästa timme befinner sig mina åhörare i en helt annan situation. Det mest naturliga för oss är ju inte att sitta i högmässor eller väckelsemöten och sjunga psalmer och sånger. Husmodern har sitt arbete och sliter med sina bekymmer. Familjeförsörjaren är ute i förvärvslivet och kämpar med

sina bördor. En del har svårt att anpassa sig; de har det jobbigt med sig själva och sin omgivning. En del är deprimerade; så deprimerade att de inte orkar leva utan stimulantia. De använder narkotika, kemiska preparat och spirituosa för att hålla sig uppe. Inte någon väljer att bli alkoholist eller narkoman av fri vilja. Ingen vill bli fängelsekund. Olika ting är alltså orsaken till att det blir så. Omständigheter som den enskilda människan inte orkar med. Dessutom har samhället inte någon radikal hjälp att erbjuda. Vården man får blir bara ett medel att konservera eländet man är inne i. Tillvaron är alltså inte sådan som den ter sig i kyrkan.

För att få kontakt med människorna, måste man bryta sig igenom regelsystemet som omger och binder dem. Man måste nå deras inre värld. Jesus säger att man måste vara klok som ormen och menlös som duvan. Har vi fått förtroende, och nått centrum av en människas tillvaro, måste vi ge dem evangelium, utan att förstöra något. Det är underbart att det finns möjlighet för oss att formas så att budskapet kan nå fram. I Matteus 9:35 läser vi att Jesus gick omkring. Han hade inga privilegier, så att han på grund av dem kunde distansera sig från andra människor. Det var inte änglar som bar honom, och inte heller lärjungarna, utan han gick. Annars vet vi ju hur det är i denna världen. De stora har resurser och privilegier - tjänare som bär och betjänar dem. Men Jesus skilde sig definitivt ifrån allt sådant på ett radikalt sätt. Han gick omkring. Det fanns ingenting i Jesu sociala framträdande som väckte uppmärksamhet.

För att få kontakt med människorna, måste man bryta sig igenom regelsystemet som omger och binder dem. Man måste nå deras inre värld.

Samhet. Inte hans kläder, ekipage eller hov; inte vagnar eller transportmedel visade hans pondus. Jesus underkastade sig de villkor vi har. Han kom inte för att betjänas, utan för att tjäna. Ingenting drog han sig undan. Ingenting i hans yttre, utan själva gärningen uppenbarade vem han var.

Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor. Han ordnade inte lektioner eller seminarier, och ändå undervisade han. Inte bara genom kunskapsmeddelelse, utan han uppenbarade hemligheter. Jesus var väldigt personlig och närgången. Han genomskådade varenda individ, och blottlade till och med deras tankar. Han förnam det människorna kände, och avslöjade vad som fanns i deras inre av feghet, svek, förräderi, ondska och rädsla.

Jesus uppenbarade också Guds hemlighet med avseende på varje individ. Gud har ett speciellt budskap till var och en av oss.

Jesus behövde inte använda någon psykoanalytisk metod för att hjälpa människorna. Det finns ett profetiskt öga som skådar igenom attityderna och ser rakt in i vårt inre. Det är en fruktansvärd röntgenbehandling, men den är hälsosam, för den kan hjälpa oss till ärlighet, så att vi blir hela och sanna människor.

Jesus uppenbarade också Guds hemlighet med avseende på varje individ. Gud har ett speciellt budskap till var och en av oss. Det kommer inte i form av en cirkulärskrivelse, utan som en personlig hälsning. Du är föremål för hans handlande, han vill ha tag i dig, för han har speciella avsikter med ditt liv. Han vill inte att du ska köra dig trött i syndens ohyggliga trälldomstjänst. Han vill att du ska bli en fri människa. Därför kommer han till dig med frälsningens budskap. Han avslöjar syndens vedervärdigheter, men han visar också lösningen, räddningen, genom den nåd han erbjuder. Detta är inget sensationellt nytt, och ändå är det sensationellt. Det här är frälsningsbudskapet människor behöver möta på torget, på gatan, i hemmen. De borde möta det där de är minst garderade och minst förberedda. Men då kan vi inte nöja oss med att arrangera möten och inbjuda människor att komma; då måste vi gå till dem! Vi måste gå till skolor, arbetsplatser, institutioner och hem! Vi måste gå överallt och sjunga, vittna och avslöja frälsningens hemlighet.

Jesus predikade evangelium om riket.

I sista delen av Matteus 9 läser vi: "När han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem..." Helt uppenbart var det inte några större problem med vägar och kommunikationer i Israel. De sociala anordningarna, polis- och ordningsmakt fungerade säkerligen hyggligt. De flesta hade arbete, det fanns religion och kulturliv. Det fanns präster och makthavare inom alla områden som bevakade och upprätthöll ordningen. Men Jesus var så bekymrad, att hans hjärta brast. Hans tårar föll kvicksilvertungt till marken då han klagade över staden som såg så fin ut med sitt vackra tempel, med sina utomordentliga anordningar på alla områden. Människorna var ändå blinda, och förstod inte sitt eget bästa. Hur kan det vara möjligt att vi finner en kyrka i nästan varje kvarter, men dess pastorer tycks vara totalt likgiltiga för det som skulle vara deras primära uppgift? De borde väl väcka evighetsdimensionen så varje människa blir medveten om sitt människovärde. Människan är inte hundra eller sjuttiofem kilo trestjärnigt fläsk, hon är inte ett djur på två ben - hon är en evighetsvarelse som ska möta Gud.

Vi tror att om vi löser människornas sociala problem, har vi löst det mesta. Men i verkligheten är det så att ju mera vi

Hur kan det vara möjligt att vi finner en kyrka i nästan varje kvarter, men dess pastorer tycks vara totalt likgiltiga för det som skulle vara deras primära uppgift?

får i våra händer, dess mer fördärvar vi, därför att den otillfredsställda människan kommer att förstöra allt hon får. Det hon får, använder hon till att gröpa ur sin själ så att hon blir ännu tommare. Kyrkorna har oftast ett socialtiskt evangelium som är blodlöst och kallt som ett månlandskap. Jesus frågade inte hur det stod till med Israels gator eller synagogor. Han frågade inte hur människorna bodde, om de hade två rum och kök. Han frågade inte om hur det var med deras kläder eller arbete. Det hade varit intressanta

frågor, men i det här sammanhanget var de helt underordnade. Då Jesus såg dessa välklädda människor, såg han något som gjorde att han skakades av medömkan: "De var lika får som icke hava någon herde". Det var inte en samling vilda och bångstyriga getter han såg. Det var får, och deras armod bestod i att de saknade ledare. Inte makthavare, påfösare och översittare, men ledare, sådana som själva ger sitt liv för fåren och leder dem till vattenkällorna och betesmarkerna.

Vad är det för något i själva ledarskapet som är så nödvändigt, och som Jesus efterlyser? I ett sammanhang nämnde Jesus om att det fanns många spetälska

Varför ser vi alla dessa köer av längtande, sökande, möte efter möte. Varför minskar de aldrig? Är Guds arm för kort till att frälsa? Visst finns det resurser! Vad är det som ligger i vägen?

på profetens tid. Det fanns stora behov, men allenast en; en hedning, blev hulpen. Det låter förfärligt ologiskt, okyrkligt, och föga religiöst. "Allenast en blev hulpen" Men profeten var ju mitt ibland dem? Jesus fortsatte med att tala om att det fanns många änkor på profetens tid, men det var bara en utomisraelisk änka som blev hulpen. Det finns väldigt stora behov i svensk kristenhet. Varför ser vi alla dessa köer av längtande, sökande, möte efter möte. Varför minskar de aldrig? Är Guds arm för kort till att frälsa? Visst finns det resurser! Vad är det som ligger i vägen?

I Sakarja 10:2 ges en oerhörd analys av förhållanden som är förfärliga: "Men husgudarnas tal är fåfänglighet, spåmännens syner äro lögn, tomma drömmar är vad de tala, och den tröst de giva är ett intet. Därför måste folket draga hädan såsom en färhjord och fara illa, där det går utan herde. Tre ting nämns: För det första: tal. Husgudarnas tal. Och nästa: syner. Spåmännens syner. Och för det tredje: drömmar. Tomma drömmar. De här tre attributen säger oss att något annat hade kommit istället för det äkta.

Istället för Guds tal var det husgudarnas tal. De flesta människor utövar ett mångguderi; en del utan att de egentligen vet om det. Överallt i vårt land har vi avgudatempel. Kyrkhusen blir avgudatempel, varuhusen och apoteken blir avgudatempel. Överallt märker vi dessa märkliga företeelser. Människor söker sig till olika platser för att få lisa och befrielse. Men de får ingen verklig befrielse. Husgudarnas tal kan ge tillfällig stimulans, men ingen hälsa. Vad vi behöver höra är inte husgudarnas tal; vi behöver höra Guds röst.

Många kristna har husgudar hemma. Överallt. Kläder, prylar, möbler, villor - alltsammans detta har intagit Guds plats i deras tillvaro, och för övrigt behöver de inte Gud. De lever flott utan honom, de lever bekymmerslöst, och de lyssnar på sina husgudar som inger falsk hugsvalelse och stimulans. Därmed kommer de in i en förljugen tillvaro. Så talas det om spåmännens syner. I Klagovisorna ser vi vilket budskap dessa profeter och siare kan bära fram, och vilket vidrigt resultat det kan åstadkomma: "De ropa till sina mödrar: 'Var få vi bröd och vin?' Ty försmäktande ligga de såsom slagna på gatorna i staden; ja, de uppgiva sin anda i sina mödrars famn. Vad jämförligt skall jag framlägga för dig, du dotter Jerusalem? Vilket liknande öde kan jag draga fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är ju stor såsom ett hav; vem kan hela dig? Dina profeters syner voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din missgärning, så att du kunde bli upprättad; de utsagor de förkunnade för dig voro falskhet och förförelse." (Klag 2:12-14)

Detta är en förfärlig beskrivning. Vi skulle kunna lägga till bibelställe efter bibelställe där vi ser resultatet av hur dessa falska spåmän ingjuter trygghet. De förklarar att folket visst inte ska bortföras i fångenskap till Babel, utan bevaras och försvaras. Vi vet hur det sedan gick. Det att vara herde, är inte främst att ha omsorg om människornas yttre liv och förhållanden, utan att äga en sådan andlig utrustning att man kan uppenbara de innersta hemligheter, ställa fram de doldaste förhållanden i belysning. Skall Guds verk ha framgång, måste vi få höra Guds tal, och inte de falska profeternas. Vi ska inte höra om ekumenik och karismatiska utfästelser. Den röst vi behöver lyssna till idag, är den som kallar oss att följa Lammet på den smala vägen, till

personlig och individuell gemenskap med Jesus Kristus.

De professionella profeterna är lejda, och har betalt för att försvara eller förhålliga systemet. Vi behöver profeter som har varit i Andens skola, och med frimodighet kan träda fram och säga: "Så säger Herren" antingen det är populärt eller impopulärt, vare sig man är bejublad eller belackad. Gud vill ha förblivande gemenskap med sitt folk, och i varje situation uppenbara sin fullkomliga vilja. Han vill att denna gemenskap bevaras obruten, dygnet runt. Människorna Jesus beskrev som får utan herde, behövde höra Guds röst. Inte rabbinernas, översteprästernas och fariséernas testugande och moraliserande. De behövde endast Guds röst. De behövde uppleva det hemlighetsfulla förhållande som existerar mellan den levande kristne och Gud. De behövde personlig gemenskap som inte bryts när sömnen inställer sig och kroppen har gått till fysisk vila, utan bevaras i en kontinuerlig och förblivande gemenskap med Herren i alla lägen.

Många kristna har husgudar hemma. Överallt. Kläder, prylar, möbler, villor - alltsammans detta har intagit Guds plats i deras tillvaro, och för övrigt behöver de inte Gud.

Vi ska bedja till Gud om att han intar den plats som tillkommer honom allena. Vi ska bedja om att få uppleva detta profetiska genomslag, där profetsyner inte längre är sällsynta, men blir det vägleddande ljuset i vår gudsgemenskap. Vi ska bedja om att få uppleva hemlighetsfulla drömmar, där vi förnimmer att gemenskapen med Gud inte bryts någon tid på dygnet. Att vi, var som helst, när som helst upplever gudsnärvaro. Det är så Gud vill ha det, ty Guds rike har kommit! Låt oss leva i detta rike, och tillgodogöra oss dess resurser, så kommer vi att göra oerhörda upplevelser: De sjuka blir helade på ett naturligt sätt, onda andar blir utdrivna, bundna blir befriade, blindas syn; Guds verk byggs upp och Herrens Ord har framgång! ■

Den som vill följa efter mig...

Paulus Eliasson rapporterar från Soleggen

Pilgrimsskolan, Maranata-församlingens och Pilgrimsfolkets hemundervisning, samlar varje år barn och ungdomar till sportlov i vackra vintermiljöer. Där blir det bibelundervisning, gemenskap och olika aktiviteter. Vartannat år är vi i Sverige, och vartannat i Norge.

I år var det vårt grannlands tur, och de inbjöd oss till Soleggen, en anläggning på ca 1000 meters höjd, mitt emellan ståtliga fjäll.

Det var många barn från lågstadiet, och vanligtvis brukar sådant betyda mycket stim och okoncentration i mötena - men dessa små var verkligen ivriga att få lära sig och hjälpa till i mötena. Med

sina kluriga frågor ställde de ibland lärarna riktigt mot väggen...

En man som var vaktnästare och ansvarig på anläggningen frågade vad vi gjorde på våra möten - eftersom vi fick barnen att vara så stilla och lugna, tre gånger om dagen.

En del som aldrig tidigare varit på ett kristet möte var också med - och det var verkligen en utmaning att förmedla något som kunde bli alla till nytta.

Det som kom att bli huvudtema för mötena stod bland annat att finna i en av de nya sångerna vi lärde oss: "Den som vill följa efter mig

måste förneka sig själv..." Det handlade väldigt mycket om att välja Jesus istället för de saker som försöker locka oss till synden och världen. **Tone Jensen** illustrerade detta med att välja rätt vid ett vägsval.

Jan Egil Hafsaahl talade om Jesu lärjunge Filippus, som tidigare bara hade tänkt på sådant som hör jorden till, och vad andra människor skulle tänka om honom. Men den dag han mötte Jesus förvandlades han och fick en ny inriktning med sitt liv.

I kvällens väckelsemöten medverkade barnen frimodigt i sång, vittnesbörd och bön. En del kvällar avslutades mötet med att nästan hela lokalen låg på knä inför Gud.

Det hade sagts på väderrapporterna att vi kunde räkna med neremot 40 minusgrader till helgen, så vi såg fram emot ett veckoslut inomhus. Men allteftersom dagarna gick med strålende sol och bara någon minusgrad tycktes ovädet aldrig komma. Till slut hörde vi på radio en intervju med en meteorolog, som var förbluffad över den tydliga prognosförändringen...

Så i det underbart vackra vädret gick en del skidturer

upp i fjällen, medan andra tävlade i backen. På kvällen delades det ut priser till de flitigaste och duktigaste kombattanterna.

En dag var det kombinerad tipsrunda och tävling, där barnen skulle göra allt ifrån svara på bibelfrågor till att åka pulka och sjunga en sång framför en videokamera.

Bibelfrågor, ja... Onsdagkvällen är ju alltid lika spännande i det måttot. Då skulle det testas vad vi lärt oss ur bibeln det senaste året. Jan Egil ställde frågorna, och ut ur minnet kom både namnen på gamla profeter... och... hur många psalmer var det nu som skrevs av Asaf?

Det tydligaste minnet vi bär med oss från den här veckan är ändå inte de mäktiga bergen, alla goda vänner vi fått träffa, eller de spännande tävlingarna. Det viktigaste var budskapet om "bästa Jesus". Han som vi kan lita på vad som än möter oss i livet. Som vi kan vända oss till i bön och tacksägelse.

Och vi vill verkligen tacka Gud för alla barnen i Pilgrimsskolan, och vad de ska komma att betyda för församlingens framtid.

Zhilamo, ursprungligen från Kurdistan, följer med i mötet.

Ett gäng ger sig ut på tur mellan fjällen. Anläggningen och de vackra fjällen syns i bakgrunden.

Ett 50-tal barn och arrangörer var samlade under veckan.

Vem är den **BABYLONISKA SKÖKAN** i Uppenbarelseboken?

Artikelserie i fyra delar. Del 3

BABYLONS SKÖKA

- Historiens stora förföljarmakt

Stig Andreasson

I några tidigare artiklar har vi sett att den babyloniska skökan är en förförande makt i världen. Den här gången skall vi påvisa att hon också är en förföljarmakt. Hon är drucken av de heligas blod.

Det är fullt förståeligt att kristna som levde under de första århundradena kunde tro att den stora skökan symboliserade Roms hedniska kejsarmakt. De kristna fick ju uppleva ohyggliga förföljelser under den tiden.

Den första stora förföljelsen under kejsar Nero

Efter att elden hade härjat i Rom under sju dagar och förstört det mesta av staden, fick de kristna skulden för detta. Många av dem blev korsfästa. Andra blev insydda i djurskinn och ihjälrivna av vilda hundar. Kristna män och kvinnor blev smorda med brännbara ämnen och

bundna vid pelare i kejsarens trädgård. På kvällen satte man eld på dem och lät dem lysa som levande facklor medan kejsaren och folket roade sig och hade fest.

Många kända kristna ledare led martyrdöden under denna långa förföljelsetid. Bland dem var **Ignatius**, som dödades av lejon i Colosseum, och **Polykarpus**. Den sistnämnde var en aktad kristen hövding och kunde ha undkommit dödsstraffet genom att förneka Kristus och offra till kejsaren.

Detta kunde inte Polykarpus. Men eftersom han var en gammal man tyckte ståthållaren synd om honom och ville gärna spara hans liv. Han bad honom bara säga något ont om Kristus så skulle han bli fri. Men Polykarpus svarade: "I 86 år har jag tjänat honom, och han har aldrig gjort mig annat än gott. Hur skulle jag kunna säga något ont om min Herre och Frälsare?" Då blev han dömd till att brännas levande. Frånsett en kort fredlig mellanperiod blev de kristna mer eller mindre utsatta för förföljelse helt in på 300-talet.

Det är helt klart att skökan som förföljarmakt var en verklighet på Johannes tid och under de långa och tunga förföljelsetider som vi nu i korthet har talat om. Den gången framstod hon i en bestämd skepnad, men Uppenbarelsebokens bild

av henne, där hon sitter på vilddjuret, passar perfekt in i det historiska sammanhanget. Skökan hade ju ingått förbund med den hedniska staten. De kristna blev förföljda både för att de vägrade att tillbe avgudarna och för att de inte ville offra till kejsaren.

Men de bibeltolkare som menar att Uppenbarelsebokens profetia om skökan, som är drucken av de heligas blod, bara gäller kristendomsförföljelsen i det kejsarliga Rom, måste ändå ta fel. Skökan och vilddjuret lever vidare i historien. Ja, vi kan faktiskt påstå att både vilddjuret (Antikrist) och skökan alltid har funnits och alltid kommer att finnas med i historien – helt till slutet. Deras form och yttre skepnad förändras, men deras natur förblir densamma. Det är sant att en Antikrist skall uppstå i själva slutfasen av vår tidsålder. Men vi får inte glömma några viktiga utsagor i Guds Ord. Redan aposteln Johannes skrev: "Ni har hört att en antikrist skall komma, och nu har också många antikrister trätt fram. Av detta förstår vi att det är den sista tiden." (1 Joh 2:18) Den kommande Antikrist kallas "den laglöse", men aposteln Paulus skrev redan på sin tid: "Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam". (2 Tess 2:7) Det är emellertid först i själva slutfasen som synerna i Uppenbarelseboken kommer att gå helt i uppfyllelse.

Påvekyrkans krig mot kättare

Man kan säga att skökan börjar framstå i ny gestalt efter att kristendomen hade blivit upphöjd till statsreligion i Romarriket. Detta skedde gradvis efter de första århundradena av vår tideräkning. Vi har redan konstaterat att den namnkristna statskyrka, som växte fram i Rom, övertog mycket av det hedniska arvet. Kyrkan kom mer och mer att likna ett museum där blandningen av kristendom och hedendomen alltmer fördunklade evangeliets ursprungliga budskap. Kyrkan fick mer och mer makt och blev med tiden en värre förföljare av oliktankande än vad det kejserliga Rom någon gång hade varit. Någon har sagt att "den romersk-katolska kyrkans historia är som ett enda stort blodspår". Den katolska inkquisitionen skapade ett skräckvalde över största delen av Europa. Målet för denna

romarnas förföljelse av de kristna under de första århundradena som en mild och mänsklig procedur."

Ingen må emellertid tänka att det bara var under dessa två årtal som den katolska kyrkan förföljde kättare och judar. Nej, Roms kyrka kan ståta med en tusenårig historia som förföljarmakt. Värst rasade inkquisitionen i Spanien. Där blev kättarbålen till slut en viktig del av folkfesterna och fick namnet "autodafé" (troshandling). Skaror av män och kvinnor blev då brända samtidigt och både rika och fattiga satt som åskådare. Inte så sällan fick kungen eller någon annan furstlig person äran att tända på bålet. Kyrkan och den världsliga makten samarbetade. Skökan (den falska religionen) satt alltså på vilddjuret (den ogudaktiga staten).

år fick jag veta en del om stadens och områdets historia. Stadens stolthet var och är den stora katolska katedralen som ligger mitt i centrum. Där stannar alla turistbussarna om sommaren. Alla vill ju se den berömda St. Cécile-katedralen, som det tog hundra år att bygga under medeltiden. Men en dag höll en historieforskare ett föredrag i stadens teater. Ämnet berörde bygdens medeltida historia. Efter föredraget gavs det tillfälle att ställa frågor till föredragshållaren. En person bland publiken frågade då om det var sant att stadens katedral delvis blev byggd med hjälp av medel som man tagit från offren i de långa religionskrigen. "Ja, det är historiskt dokumenterat", svarade professorn och tillade: "Katedralen här i Albi är ett orättfärdighetens monument". Vilken bomb! Stadens stora stolthet

förfärliga institution var att uppspära och förgöra kätteriet. Alla troende som inte böjde sig för påvemakten kallades "kättare". Uttrycket härstammar från ett grekiskt ord, som betyder "ren" och är egentligen en förvanskning av "katarer" (de rena) som anhängarna av en rörelse i Sydfrankrike kallade sig under medeltiden. Historikern **Will Durant** skrev: "Jämfört med förföljelsen av kätteriet i Europa från 1227 till 1492 framstår

Förföljelserna utmynnar i religionskrig

Dessa tragiska händelser upptar en stor del av Frankrikes historia. Kättarna (katarerna) var talrika i området kring staden Albi i sydvästra Frankrike. De fick därför namnet "albigenser" (albigeois), som ännu idag är namnet på stadens invånare. Eftersom jag och min familj bodde i den staden under en del

– ett orättfärdighetens monument! Inga fler frågor ställdes till professorn den kvällen.

Under en tjugouarsperiod förde påven ett intensivt krig mot albigenserna. Korsriddaren **Simon från Montfort** och hans här rasade med mord och brand mot borgare och bönder i den delen av Frankrike. Till slut påminde hela området om en öken. I staden Beziers bodde både katoliker och kättare. Då påvens här hade

omringat staden fick katolikerna möjlighet att undkomma antingen genom att utlämna kättarna eller själva överge staden. De var emellertid inte villiga att göra vare sig det ena eller det andra. Detta visar att det långt ifrån var hela den katolska befolkningen som var uppfylld av hat mot kättarna. I Beziers levde tydligen katarer och katoliker fredligt och gott tillsammans som goda grannar. Ingen av parterna hade någon förståelse för kyrkans vanvettiga utrotningskrig mot en del av befolkningen. Resultatet blev att staden stormades. Påvens ut-sände frågade då hur man skulle kunna skilja kättarna och de rätt-troende från varandra. Simon från Montfort svarade: "Hugg ned allesammans! Gud känner de sina". Så blev 20 000 nedhuggna och 7 000 innebrända i en kyrka.

I ett litet samhälle på omkring 2 000 invånare, beläget i ett bergsområde cirka 5 mil från Albi, finns ett protestantiskt tempel som rymmer tusen personer. Detta är anmärkningsvärt i ett katolskt land. Ett protestantiskt tempel med plats till hälften av byns befolkning! Men om du hade kommit till den platsen för 300 år sedan, så skulle du ha förstått att det behövdes ett så stort tempel där. Då var detta nämligen fullt av folk! Idag är det bara en handfull människor som möter upp där en söndags förmiddag. Vad är orsaken? Jo, då ediktet från Nantes, som garanterade protestanterna religionsfrihet, upphävdes 1685, utbröt en ny våg av förföljelse. En stor del av Frankrikes protestanter blev antingen mördade eller måste gå i landsflykt. Detta var nästan 500 år efter kriget mot albigenserna, men påvekyrkan bara fortsatte sitt systematiska utrotningskrig mot alla olik-tänkande.

Ett bortglömt kapitel i kyrkohistorien

Ett blad eller snarare ett kapitel i kyrkohistorien, som tyvärr ofta blir förbisett, är att också reformatörerna **Luther**, **Calvin** och **Melanchton** visade stor intolerans gentemot de första frikyrkliga grupperna på kontinenten. Intolerans och förföljelse-lusta är alltså inte bara en romersk-katolsk företeelse. Också protestanterna blev besmittade av detta. Från början var Luther en anhängare av religionsfri-hetsidealet och helt emot att "villolärare" skulle tillrättavisas med svärdet. Men senare menade han att de borde över-lämnas i Mäster Hans (skarprättarens)

händer. Även Melanchton menade att religiösa "upprorsmakare" borde straffas med döden. Det var i verkligheten den romerska kyrkans gamla "kättarlag", som nu på sätt och vis blev godkänd av de protestantiska statskyrkorna. Orsaken till denna ödesdigra förändring var säkert just alliansen mellan kyrkan och statsmakterna. Skökan red alltjämt på vild-djuret (den ogudaktiga statsmakten).

Också i vår del av världen har den religiösa intoleransen gjort stor skada. Både i Sverige och i Norge fanns det en gång en lag som kallades "Konventikel-plakatet". Den skulle reglera alla kristna sammankomster, som hölls av lekmän utanför de officiella gudstjänsterna i statskyrkan. Ingen kunde alltså samla folk till bibelläsning och bön utan prästens eller prostens godkännande. Detta betydde i princip att sådana möten var i lag förbjudna. En av Norges största söner genom tiderna hette **Hans Nielsen Hauge**. Han reste som lekmannapredikant i stora delar av landet och många blev gripna av hans allvarliga förkun-nelse. Han blev upprepade gånger arresterad och måste tillbringa sju år i fängelse. Hans hälsa blev därigenom nedbruten. Troligen har ingen betytt mer för det kristna livet i Norge än Hans Nielsen Hauge. Men också han fick lida förföljelse och av vem? Jo, av dem som hade den religiösa makten i landet utan att ha kärlek till sanningen.

En av Sveriges första baptistpredikan-ter, **F. O. Nilsson**, måste gå i landsflykt på grund av religiös intolerans. Han blev redskapet till att en union av baptistförsamlingar växte fram i Amerika. Detta samfund har idag församlingar över största delen av USA och har sänt missionärer till många länder runt hela jorden. Den välsignelsen kunde ha kommit Sverige till del om inte den religiösa förföljelsen hade tvingat sådana män att flytta utomlands. Religiös intolerans medför inga goda frukter.

Även om vi inte kan jämföra denna form av förföljelse med det hedniska Roms blodtörstiga angrepp på de kristna eller den påvliga inkvisionens hänsynslösa utrotningskrig, så är den likväl exempel på att falsk religion gör människor intoleranta. Den stora skökan har många döttrar, som inte alltid har lika stor makt som modern, men som med alla till buds stående medel försöker förhindra att Guds sanning når ut till människorna. ■

Ny form av HIV

Myndigheterna i staden New York varnar för en ny aggressiv form av HIV-virus som är resistent mot be-handling och tycks påskynda sjuk-domsförloppet.

HIV-varianten konstaterades nyligen hos en smittad man i New York. Man-nen är i 40-årsåldern och homosexuell med många sexpartners. Han är också drogmissbrukare, vilket befaras öka mottagligheten för smitta.

-Det handlar om en typ av HIV som är svår eller rent av omöjlig att behandla, sade New Yorks kom-missionär för hälsofrågor, **Thomas Freiden** när myndigheterna gick ut med varningen.

Vad kan vi vänta i vårt land, där ungdomar idag lärt sig hylla total promiskuitet med många partners och många struntar i att använda skydds-medel? /SF

Påven om lömsk ideologi

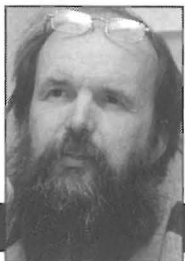
I sin nya bok "Minne och identitet", har påven chockerat världen med kontroversiella och skarpa uttalan-den: "Det är legitimt och nödvändigt att fråga sig själv om det här inte är en del av ondskans nya, kanske mer lömska och gömda ideologi, som syf-tar till att förstöra människan", skriver han bland annat.

Han tar så upp de homosexuellas kamp för att deras livsstil ska god-kännas med äktenskap och adoption av barn. Dessutom skriver påven om problemet med alla aborter, som han jämför med förintelsen. Han talar om abort som "laglig utrotning", och uttrycker att abort är en förintelse som tillåts av demokratiskt valda regeringar.

Vi kan nog uppskatta dessa värde-fulla varningssignaler, men glömmer inte att påven i sin ställning har ansvar för den institution som förlätt, fördär-vat och mördat otaliga skaror av män-niskor under sin blodiga historia. Det kanske hade varit ännu mera angeläget att han i sin sista bok gjort upp med katolska kyrkans "lömska och gömda" ideologi och fruktansvärda skuld till mänskligheten? /SF

BIBELN

på ledarplats...

Hans Lindelöw

Det har varit mycket om Bibeln på ledarplats i pressen under de dagar då målet mot Åke Green har varit aktuellt. Och aktuellt har ju det målet varit:

Tingsrätten i Kalmar i juni förra året, hovrätten i Jönköping i januari i år, och nu är alltså hovrättens friande dom, efter tingsrättens fällande - överklagad av Riksåklagaren till rikets Högsta Domstol.

Tidningen Göteborgsposten har med en debattartikel på ledarplats, lördagen den 11 Mars, då skribenten raljerar med den enfaldige predikanten från Borgholm, därvid följer han ett inte så originellt mönster.

Lördagen den 12 Februari, efter att Göta hovrätt hade avkunnat sin friande dom, hade nästan alla tidningar jag tittade i någon artikel på ledarplats som kommenterade detta. Det var i stort sett samma ackord, som också slogs an i rikspressen: "Han har vidriga åsikter, men det är bra att han frikändes". Dock fanns det variationer, vilket framgår av det axplock som jag här kan redovisa.

Jönköpingsposten - hade en ledare med rubriken "Rätt frikänna Åke Green":

-Det är därför mycket positivt att Åke Green friats, men av fel anledning. Han borde ha friats för att man ska ha rätt att tycka vad man vill, inte för att han är pastor och därför fritt kan tolka Guds ord.

Samma ledare fanns också i Bergslagsposten, Falköpings tidning och Ö-viks Allehanda, men med andra rubriker.

Bergslagsposten: "Vidriga åsikter frikända". Falköpings tidning: "Kan

en demokrati döma åsikter?" Ö-viks Allehanda hade samma rubrik som Falköpings tidning.

DalaDemokraten - hade en ledare skriven av Göran Greider, med rubriken "Ingen lätt predikan":

Att pastor Åke Green igår frikändes i Göta hovrätt var trots allt bra. Jag skriver "trots allt" ...det var ingen bergspredikan utan en tråskpredikan han höll.

Sydsvenskan - vars ledare hade rubriken "Trångsynt och friad", innehåller bl.a. följande:

-Åke Green är inskränkt, fördomsfull och trångsynt. Men det var bra att han frikändes.

av Malin Svensson, och har rubriken "Tandlös hetslag":

...utifrån den nya hetslagstiftningen, där det är förbjudet att uttrycka "ringaktning eller missaktning" mot någon på grund av sin sexuella identitet, är det förvånande att Green frias ... Det svenska rättsväsendet behöver en guidning från HD i en lagstiftning som alla redan från början visste skulle bli svår att uttolla.

Södra Dalarnas tidning - en något avslagen rubrik: "Pastor Green är frikänd":

-Osäkerheten är stor, då den aktuella lagparagrafen kolliderar med religionsfrihet, yttrandefrihet och tryckfrihet. Därför är det

Rätt frikänna Åke Green

En fullständigt vidrig syn på homosexualitet har pingstpastor Åke Green uttryckt i sin predikan som hölls i Jönköping i februari 2005. I vilken han bland annat behandlade frågan "Är homosexualitet en drift eller onda makters spel med människor?"

12.2.2005

Han menade att pedofili, sex med djur och homosexualitet är lika illa och en cancer svulst på samhället. Han hävdade att detta skulle vara del av den kristna tro han vandigvis predikar i sin pingstföreläsning. Hur detta går ihop med Jesus kärleksbudskap vore det att höra honom förklara.

missaktning mot en grupp personer med anspelning på ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung, sexuell läggning eller sexuell läggning. Åsikter som inte är godtagbara för alla i samhället. Åke Green ska frias för att han har rätt att tycka vad han vill, inte för att han är pastor och därför fritt kan tolka Guds ord.

Trångsynt och Komplicerat fall bör avgöras i högsta instans

Pingstpastor Åke Green vore inte riktigt vad han talar om. Men hans förkastelse över homosexuella i en predikan i Borgholm för snart två år sedan så kallade hetsparagraf har framförts tidigare och gått ut på att det ges utrymme för vis godtycke. Den friande domen motiveras

Bör hetslagstiftningen finnas?

Åke Green befann sig i en svår situation när han höll sin predikan i Jönköping i februari 2005. Han hade fått i uppdrag att tala om "Bibeln och den kristna tro" och han hade valt att ta upp frågan om homosexualitet. Han hade också fått i uppdrag att tala om "Bibeln och den kristna tro" och han hade valt att ta upp frågan om homosexualitet. Han hade också fått i uppdrag att tala om "Bibeln och den kristna tro" och han hade valt att ta upp frågan om homosexualitet.

Värmlands Folkblad - uttrycker sig så på ledarplats: "Komplicerat fall bör avgöras i högsta instans." Det var rubriken för en kort artikel som avslutades:

-Med tanke på att lagen är svår att tolka och att tingsrätt och hovrätt kommit till olika slutsatser vore det ändå riktigt om fallet Green förs till Högsta Domstolen.

Uppsala Nya Tidning har en av de längsta artiklarna, med rubriken: "Bör hetslagstiftningen finnas?":

-Logiken i att behandla hets mot homosexuella på samma sätt som t.ex. hets mot judar tycks idag vara allmänt accepterad. Däremot tycks en del mena att det skulle vara ett problem att det inte går att ange exakt vilka uttalanden som kan leda till fällande dom och vilka som bör gå fria. Östersundsposten-ledaren är skriven

bra att fallet Green går vidare till högsta domstolen.

Måndagen den 14/2 hade Barometern en artikel på ledarplats: "Religionsfrihetens gränser":

-Göta hovrätt har kommit till en riktig slutsats. Det betyder inte att Greens uppfattningar i sakfrågan är rimliga och riktiga.

Vad kan Åke Green trösta sig med? Med Luk 6:26 om jag inte misstar mig:

-Ve eder, när alla människor tala väl om eder! På samma sätt gjorde ju deras fader i fråga om de falska profeterna.

Beslutet att överklaga tycks iallafall gå i opinionens riktning. I rätt riktning, hoppas vi, så att Bibelns rättfärdighetsbudskap verkligen får respons där det behövs!

Konferenser och tältmöten

Tider och platser:

24-28 mars Påskkonferens på Bällsta

5-8 maj Bibeldagar på Bällsta

Jan Egil Hafsahl med församlingens lärare

22-25 juni Tältmöten i Råslätt, Jönköping

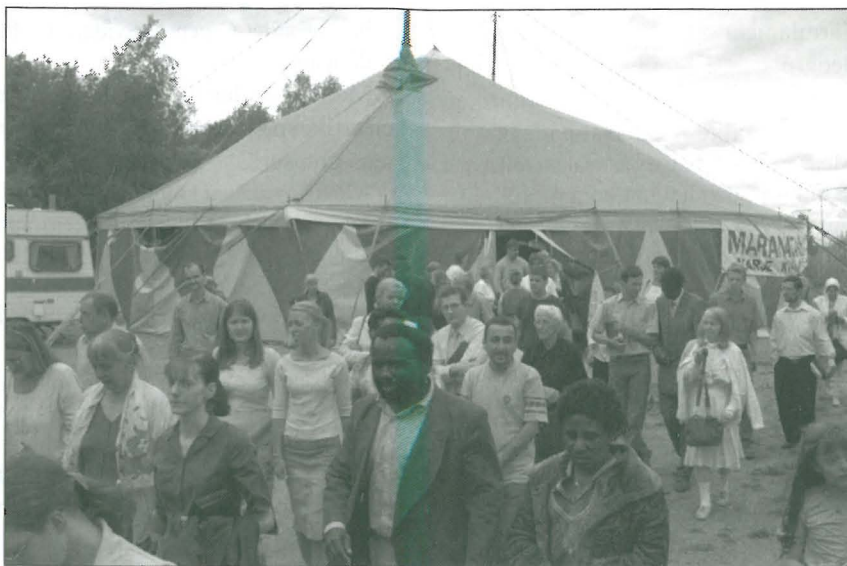
16-24 juli Sommarkonferens på Bällsta

17-21 augusti Tältmöten i Uppsala

31 aug - 4 sept Tältmöten i Oslo

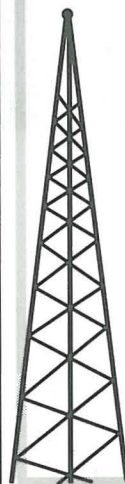

Under ovanstående tider har Maranatafolket förmånen att kunna inbjuda dig till konferenser och tältmöten. På de olika platserna kommer arrangeras bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation. I gemenskap med syskon från när och fjärran hoppas vi nå ut med budskapet om frälsning och förnyelse till såväl ofrälsta som lärjungar. För mer information, kontakta oss enligt kontaktrutan t.h.

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Kontakt

OBS! Alla priser är exklusive porto.

Besöksadress: Bällsta Missions-Center, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm. (*Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla*)

Beställningsadress:
BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

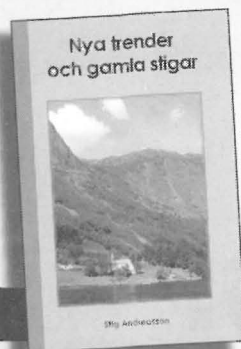
Pg.nr: 495 46 24-5

Maranataförsamlingens i Stockholm ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 18 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 18 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheters predikoturer på lördagar, eller www.maranata.se

Adress: Se adressruta ovan

Nya trender och gamla stigar

Ny bok av Stig Andreasson

Artikelsamling från en serie med samma namn som tidigare publicerats i tidningen Maranata! En genomträngande analys och intressant läsning.

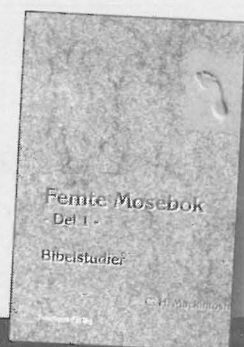
122 sidor, mjuk pärm, 49:-

De fem Moseböckerna

Av C H Machintosh

Bibelundervisning i sex delar av den kände förkunnaren C H Machintosh.

(1 Mos 352 sid, 2 Mos 416 sid, 3 Mos 408 sid, 4 Mos 532 sid, 5 Mos (1) 488 sid, 5 Mos (2) 513 sid. Hård pärm.) Timoteus förlag.

700:- för alla 6 delar

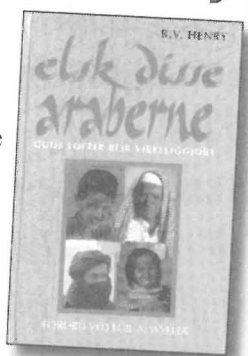
Böcker om missionen av B. V. Henry

BMC förlag har idag på lager följande böcker av B V Henry. Alla böckerna är på norska:

Elsk disse arabene (Uppmuntran till ett rätt förhållande till araber, 320 sidor, hård pärm, Prokla Media) **150:-**

Fakkelbæreren til de ukjente (om missionären George Hunter, 83 sidor, mjuk pärm Lunde Forlag) **150:-**

Albania - pionerens land (Om Albanien och albanerna, 200 sidor, mjuk pärm, Prokla Media) **60:-**

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsatt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Nya trender och gamla stigar (49:-)
- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar, 700:-) (båda: Timoteus förlag)

B. V. Henry:

- ☐ Elsk disse arabene (150:-)
- ☐ Fakkelbæreren til de ukjente (150:-)
- ☐ Albania - pionerens land (60:-)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- Pilgrimsskolans barn sjunger.*
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöv
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. Sångar på spanska av Belkys Rodriguez.

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Bo bra och ät gott i kristen miljö!

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

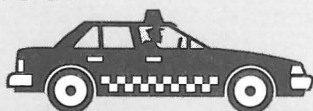
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
390:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Kom till Jesus!

*"Om någon törstar, så kom till mig
och drick!*

*Den som tror på mig, ur hans in-
nersta skall strömmar av levande
vatten flyta fram, som Skriften
säger."*

(Joh 7:37-38)

*"Kom till mig, alla ni som arbetar
och bär på tunga bördor så skall
jag ge er vila.*

*Ta på er mitt ok och lär av mig, ty
jag är mild och ödmjuk i hjärtat.
Då skall ni finna ro för era själar.
Ty mitt ok är milt, och min börda
är lätt."*

(Matt 11:28-30)

*"Jag är vägen och sanningen och
livet. Ingen kommer till Fadern
utom genom mig."*

(Joh 14:6)